STJERNEN

142. ÅRGANG · NUMMER 4 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · APRIL 1993

STJERNEN

APRIL 1993

På forsiden
Biskop Francisco Castañeda står uden for kirken i Imbabura Ward, Otavalo Stav i Ecuador. Skiltet på døren reklamerer for Liahona, Kirkens spansksprogede blad. Se »Ecuador,« s. 32. Foto: Don L. Searle.

***Børnestjernens* forside**
Foto: Melanie Shumway.

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

FASTE PUNKTER

BØRNESTJERNEN

April 1993 · 142. årgang · Nummer 4
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges
officielle tidsskrift.

Det Første Præsidentskab: Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson

De Tolvs Kvorum: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott.

Vejledere: Charles Didier, Rex D. Pinegar, John E. Groberg, Robert E. Wells

Redaktør: Rex D. Pinegar
Adm. direktør for Curriculum Department: Ronald L. Knighton.
Adm. direktør for Kirkens tidsskrifter: Thomas L. Peterson

International Magazines:
Chefredaktør: Brian K. Kelly
Assisterende redaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør for Børnestjernen: DeAnne Walker
Tilsynsførende art director: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott D. Van Kampen
Designer: Sharri Cook

Stjernen: *Redaktør:* Carsten Gram
Kirkenyt: Carsten Gram

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1. · DK-2200 København N
Telf. 31 391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9 · DK-3540 Lynge
Telf. 42 187727

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailansk; kvartalsvis på islandsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price $ 10.00 a year. $ 1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre DKK 80,- (inkl. moms og porto). Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US $ 10.00
(Surface mail).
Udkommer 12 gange om året

Printed by: BG Offset · Dk-3500 Værløse · Denmark

ISSN 0900-2545

93984 110

PÅSKEHILSEN FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Englens budskab ved Jesu grav den første opstandelses morgen – »Han er opstanden« – er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges glædelige budskab til hele menneskeheden.

Denne ophøjede begivenhed for næsten 2000 år siden tilbyder fornyelse til *alle*: »For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus« (1 Kor. 15:22).

Vi anerkender Herren Jesu Kristi forsoning og opstandelse og tilføjer vores eget højtidelige vidnesbyrd til andres, om at »han blev korsfæstet, døde og opstod igen den tredje dag« (L&P 20:23). Han bevidnede: »Min Fader sendte mig, for at jeg kunne blive løftet op på korset ... at jeg da kunne drage alle mennesker til mig ... til at stå frem for mig og dømmes efter deres gerninger« (3 Nephi 27:14).

I denne påsketid indbyder vi alle til at overveje betydningen af forsoningen, for han er opstanden, og han er vores talsmand hos Faderen. □

Påskens betydning

Præsident Ezra Taft Benson

Jeg mindes ikke noget tidspunkt, hvor jeg ikke troede på Jesus Kristus. Det er som om, at hans liv, død og opstandelse altid har været virkelig for mig og en del af mig. Jeg voksede op i et hjem, ledet af trofaste forældre, som oprigtigt troede på Kristus og vidnede om ham, og det er jeg meget taknemmelig for.

De største begivenheder i historien er dem, som påvirker det største antal mennesker i de længste perioder. Efter denne standard kan ingen begivenhed være mere betydningsfuld for mennesket eller nationerne end Mesterens opstandelse.

Opstandelsen af enhver sjæl, som har levet og dør på jorden, er sikker, og vi burde alle forberede os omhyggeligt til denne begivenhed. Enhver mands og kvindes mål bør være en herlig opstandelse, for opstandelsen vil blive virkelighed.

Intet er mere ubetinget universelt end opstandelsen. Ethvert levende væ-

Vi deltager i nadveren for at mindes Frelserens store gave til menneskeheden – forsoningen.

FOTO: STEVE BUNDERSON; *KRISTUS I GETSEMANE*, AF HEINRICH HOFMANN

sen vil opstå. »For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus« (1 Kor. 15:22).

Skrifterne fortæller os, at på den tredje dag efter Jesu korsfæstelse, var der et stort jordskælv. Stenen blev rullet bort fra gravens dør. Nogle af kvinderne, deriblandt de mest hengivne blandt hans tilhængere, kom til stedet med vellugtende salver og »fandt ikke Herren Jesu legeme«.

Engle viste sig og sagde blot: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, han er opstået« (Luk. 24:3-6). Intet andet i historien kan sammenlignes med denne dramatiske udtalelse: »Han er ikke her, han er opstået.«

Vor Herres opstandelse er fastslået af *mange* pålidelige vidners vidnesbyrd. Den opstandne Herre viste sig for flere kvinder, for de to disciple på vejen til Emmaus, for Peter, for apostlene; og »dernæst,« skriver Paulus, »blev han set af over fem hundrede brødre på én gang ... men sidst af alle blev han set også af [Paulus]« (1 Kor. 15:6, 8).

I løbet af de fyrre dage, der fulgte hans opstandelse, viste Herren sig med mellemrum og gav belæringer, der havde at gøre med Guds rige. Meget af det, han sagde og gjorde, er ikke nedskrevet, men vedrørende det, som er nedskrevet, forsikrer Johannes, »er skrevet, for at [vi] skal tro, at Jesus er Kristus, Guds Søn, og for at [vi], *når [vi] tror, skal have liv i hans navn*« (Joh. 20:31; fremhævelse tilføjet).

Frelseren fortalte sine tilhængere, at han snart skulle fare op til sin Fader i himlen. Efterhånden som Herrens himmelfart nærmede sig, gav han, i det sidste højtidelige interview, sine sidste belæringer til sine disciple.

Da Kristus og disciplene var gået »hen i nærheden af Betania«, hvor Maria, Marta og Lazarus boede, »løftede [han] sine hænder og velsignede dem« (Luk. 24:50). Da han havde talt, blev han opløftet til himlen, indtil en sky gjorde det umuligt for dem at se ham. Mens apostlene stod og stirrede op mod himlen, stod der hos dem to mænd i hvide klæder. De talte til dem, der her var samlet og sagde: »Hvorfor står I og ser op mod himlen, galilæere? Den Jesus, som er blevet taget fra jer op til himlen, skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare op til himlen« (Ap.G. 1:9-11).

Fulde af tro og med stor glæde vendte apostlene tilbage til Jerusalem. Herrens himmelfart var sket. Nu begyndte disciplene at forstå hans sidste ord bedre: »Vær frimodige, jeg har overvundet verden« (Joh. 16:33). På grund af Kristus havde graven ingen varig sejr. Døden var overvundet!

Efter sin himmelfart viste han sig for beboerne i Amerika, som det står optegnet i Mormons Bog. I nyere tid vidnede profeten Joseph Smith om tilsynekomsten af verdens Forløser med disse ord:

»Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet

KORSFÆSTELSEN, AF CARL BLOCH. ORIGINALEN FINDES I FREDERIKSBORG SLOTSKIRKE. BRUGT MED TILLADELSE AF FREDERIKSBORGMUSEET.

Som et af hans vidner i de sidste dage bærer jeg vidnesbyrd om, at han lever i dag. Han er et opstandent væsen. Han er vor Frelser, vor Herre, selve Guds Søn.

givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever! Thi vi så ham« (L&P 76:22-23).

Som et af hans vidner i de sidste dage bærer jeg vidnesbyrd om, at han lever i dag. Han er et opstandent væsen. Han er vor Frelser, vor Herre, selve Guds Søn. Jeg vidner om, at han vil komme igen som vor herliggjorte, opstandne Herre. Den dag er ikke langt borte. Hans opstandelse betyder for alle, der accepterer ham som Frelser og Herre, at livet ikke slutter ved døden, for han lovede: »Jeg lever, og I skal leve« (Joh. 14:19). □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERE

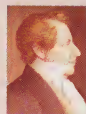
1. Opstandelsen af enhver sjæl, som har levet og dør på jorden, er sikker.
2. Vor Herres opstandelse er fastslået af mange pålidelige vidners vidnesbyrd, som er optegnet i Det Nye Testamente, i Mormons Bog og i Lære & Pagter.
3. Præsident Benson vidner: »Som et af hans vidner i de sidste dage bærer jeg vidnesbyrd om, at han lever i dag. Han er et opstandent væsen.«
4. Vi bør alle forberede os omhyggeligt til denne begivenhed. Enhver mands og kvindes mål bør være en herlig opstandelse.

DE KENDER HAM

JESU KRISTI BEGRAVELSE, AF CARL BLOCH. ORIGINALEN HÆNGER I FREDERIKSBORG SLOTSKIRKE. BRUGT MED TILLADELSE FRA FREDERIKSBORGMUSEET.

PROFETER FRA DE SIDSTE DAGE VIDNER OM KRISTUS

JOSEPH SMITH

»Vores religions grundlæggende principper er apostlenes og profeternes vidnesbyrd om Jesus Kristus, at han døde, blev begravet og opstod på den tredje dag, at han steg op til himlen; og alt, som har med vores religion at gøre, er kun tillæg til det.«[1]

Brigham Young: »Kan hele verdens visdom udtænke midler, hvorved vi kan blive forløst og vende tilbage til vor Faders og ældre broders nærhed og bo sammen med hellige engle og himmelske væsener? Nej, det ligger ud over jordens indbyggeres magt og visdom … at udvirke og skabe et offer, som vil betale denne guddommelige gæld. Men Gud sørgede for det, og hans Søn har betalt prisen.«[2]

John Taylor: »Som Menneskesønnen udholdt han alt det, der var muligt for kød og blod at udholde; som Guds Søn triumferede han over alt og steg for evigt op til Guds højre hånd.«[3]

Wilford Woodruff: »Da de førte Jesus til korset, i selve det øjeblik, hvor ånden forlod det sorgfulde legeme, besad han nøglerne til Guds rige i al sin styrke og magt og herlighed, ligesom han havde gjort det, mens han stadig var i legemet.«[4]

Lorenzo Snow: »Guds Ånd dalede ned over mig og omgav fuldstændig hele mit væsen … og fordrev for evigt, så længe fornuft og erindring varer, al mulighed for tvivl eller frygt i forbindelse med det faktum, som er overleveret os gennem historien, at 'barnet fra Betlehem' i sandhed er Guds Søn.«[5]

Joseph F. Smith: »Kristus er i sandhed min sjæls Frelser, hele menneskehedens Frelser. Han har ofret sit liv for os, så vi kan blive frelst, han har brudt dødens bånd … han har erklæret, at han er frelsens vej, denne verdens lys og liv, og jeg tror på det af hele mit hjerte.«[6]

Heber J. Grant: »Jesus kom ikke alene som en universel gave, han kom som et individuelt offer med et personligt budskab til hver af os … Hans blod frelser os på visse betingelser. Ikke som nationer, samfund eller grupper, men som enkeltpersoner.«[7]

George Albert Smith: »Jeg er blevet opløftet og løftet ud af mig selv og fået magt, ud over min egen, til at undervise i de herlige sandheder, der blev forkyndt af verdens Forløser. Jeg har ikke set ham ansigt til ansigt, men jeg har … følt hans tilstedeværelse på en måde, der ikke kunne misforstås. Jeg ved, at min Forløser lever.«[8]

David O. McKay: »Medlemmer af Kristi kirke er under forpligtelse til at gøre den syndfri Menneskesøn til deres forbillede. Han er det eneste fuldkomne væsen, som nogensinde har vandret på jorden; det mest ophøjede eksempel på ædelhed, gudlignende i natur, fuldkommen i kærlighed.«[9]

Joseph Fielding Smith: »Hvem skal vi elske over alt andet i verden? … Herren og Frelseren Jesus Kristus. Vi skal elske ham mere, end vi elsker vores eget liv, eller vore fædre og mødre eller børn … for uden hans velsignelser kunne vi intet have.«[10]

Harold B. Lee: »Med Helligåndens magt og med stor ydmyghed bærer jeg højtideligt vidnesbyrd for verden om, at Gud lever, og at hans Søn, Jesus Kristus, blev født i kødet, at han blev korsfæstet og oprejst fra de døde med et legeme af kød og ben, at han i dag sidder ved Faderens højre hånd som vores dommer og talsmand.«[11]

Spencer W. Kimball: »Han stod med stille, behersket, guddommelig værdighed, da de spyttede ham i ansigtet. Han forblev rolig. De jog rundt med ham. Ikke et vredt ord lød fra hans læber. De slog ham i ansigtet og på kroppen. Han stod standhaftig, frygtløs …

Han havde sagt: 'Elsk jeres fjender.' Nu viste han, hvor meget man kan elske sine fjender. Han døde på korset for dem, som havde naglet ham til det.«[12] ☐

1. *History of the Church, 3:30.*
2. *Discourses of Brigham Young, udvalgt af John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book, 1941, s. 59.*
3. *The Mediation and the Atonement, Salt Lake City: Deseret News Company, 1882, s. 151.*
4. *Discourses of Wilford Woodruff, redigeret af G. Homer Durham, Salt Lake City: Bookcraft, 1946, s. 27.*
5. *Preston Nibley, The Presidents of the Church, Salt Lake City: Deseret Book, 1974, s. 140.*
6. *Improvement Era, august 1906, s. 806.*
7. *Juvenile Instructor, december 1929, s. 697.*
8. *Testimonies of Our Leaders, samlet af Florace Green, Salt Lake City: Bookcraft, 1958, s. 47.*
9. *Treasures of Life, samlet af Clare Middlemiss, Salt Lake City: Deseret Book, 1962, s. 210.*
10. *Take Heed to Yourselves, samlet af Joseph Fielding Smith, jun., Salt Lake City: Deseret Book, 1971, s. 296.*
11. *Ye Are the Light of the World, Salt Lake City: Deseret Book, 1974, s. 243.*
12. *Den danske Stjerne, december 1981, s. 4, 6.*
13. *Stjernen, december 1990, s. 8.*

DEN TVIVLENDE TOMAS, AF CARL BLOCH/SUPERSTOCK

EZRA TAFT BENSON

»Jeg elsker ham af hele min sjæl. Jeg vidner ydmygt om, at han er den samme kærlige og barmhjertige Herre i dag, som da han vandrede på de støvede veje i Palæstina. Han er nær sine tjenere på denne jord.

Han har omsorg for os alle i dag og elsker os hver især. Det kan I være sikre på.«[13]

Giv slip på far

Patricia R. Roper

FOTO: MELANIE SHUMWAY

Mor havde været på hospitalet sent den aften med far. Hun fortalte os, at lægerne ikke helt vidste, hvad der var i vejen med ham. Der var intet at gøre bortset fra at vente og se, hvad morgendagen ville bringe.

Før vi gik i seng, ringede mor til hospitalet for at høre, hvordan det gik med far. En sygeplejerske fortalte hende, at de ville ringe tilbage om et øjeblik, fordi de havde et nødstilfælde, de skulle tage sig af. Vi vidste det ikke på dette tidspunkt, men nødstilfældet var far.

Da sygeplejersken ringede, bad hun mor om at komme med det samme. Min bror, Lewis, og en af mine søstre, Rebecca, sagde, at de ville tage med hende. Træt og bekymret tog jeg mit nattøj på, men da jeg lagde mig, sagde Ånden til mig: »Stå op – du skal af sted.«

Jeg ignorerede stemmen, men den kom igen, stærkere denne gang, og så protesterede jeg ikke. Da vi kom til hospitalet, sagde mor: »Jeg går hen på den intensive afdeling og ser, hvordan det går med far. Jeg er tilbage om et øjeblik.«

Længe efter kom hun endelig ud og sagde: »Jeg kan ikke lade jer se jeres far i den tilstand. Det vil knuse hans hjerte, hvis han vidste, at I så ham sådan.«

Vi protesterede højlydt, men hun var urokkelig og sagde: »Nej. Husk ham, som han var.«

Mor kunne vel ikke mene, at far var ved at dø! Jeg var vanvittig af frygt. Så faldt mit blik på en bibel, der lå på bordet. Jeg tog den og begyndte at læse. Mens jeg læste, blev min opmærksomhed fanget af et bestemt vers:

»Der trækkes i mig fra begge sider: Jeg længes efter at bryde op og være sammen med Kristus, for det er langt det bedste« (Fil. 1:23).

Jeg drømte, at far stod i døren, klædt i hvidt. Han græd, men jeg vidste, at han var lykkelig. »Farvel, børn,« hviskede han.

Da jeg havde læst det, vidste jeg, at far måtte af sted. Lewis hulkede i venteværelset. Min lillesøster, Rebecca, fortalte mig, hvor ondt det gjorde hende at se Lewis græde, og hvor svært det var ikke at se far her på hospitalet. Min storesøster, MaryAnn, og mine to brødre, Karl og Michael, var stadig hjemme og ventede ængsteligt på at høre fra mor. Åh, hvilke forfærdelige nyheder at høre!

Efter at have grædt meget, satte vi os alle på en sofa og sov uroligt ind imellem. Jeg husker, at jeg tænkte: *Det kan ikke ende på den måde. Noget må ske, så vi ved, at han vil savne os og trøste os i årene fremover.*

Da jeg faldt i søvn, drømte jeg, at far stod i døren, klædt i hvidt. Han græd, men jeg vidste, at han var lykkelig. Han hævede sin hånd og hviskede: »Farvel, børn.«

Jeg ville ikke have, at han skulle gå, men jeg vågnede pludselig, og han var væk. Han døde senere den nat.

Jeg vågnede næste morgen i min egen seng og kunne kun akkurat huske, at venner havde kørt os hjem fra hospitalet natten før. Jeg satte mig op i min seng og så mig omkring i værelset. Jeg vidste, at der var noget galt, og så huskede jeg: Far var død natten i forvejen. Jeg lagde mig tilbage på min pude, allerede våd af tårer, og græd mere.

Dagene efter begravelsen var de sværeste: at dække bord med kun syv tallerkener, at høre min mor græde stille om natten og at se hans stol – tom. Hvor var min far, som jeg elskede så meget? Så huskede jeg min drøm om hans tårevåde farvel og skriftstedet: »Jeg længes efter at bryde op og være sammen med Kristus, for det er langt det bedste.«

Ja, han vil være med os i ånden, når vi har brug for ham, og minderne om ham vil være en stor trøst for os. Det gjorde det lettere for mig at bære min sorg, at jeg vidste, at han var hos Kristus. □

DET SIDSTE MÅLTID

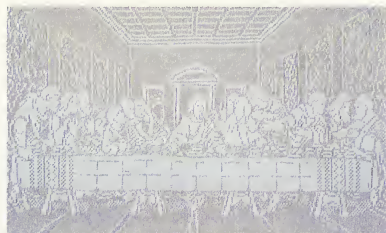
»Da timen var inde, satte [Jesus] sig til bords sammen med apostlene … Og han tog et brød, takkede og brød det, gav dem det og sagde: 'Dette er mit legeme, som gives for jer. Gør dette til ihukommelse af mig!' Ligeså tog han bægeret efter måltidet og sagde: 'Dette bæger er den nye pagt ved mit blod, som udgydes for jer. Men se, han, som forråder mig, har sat sin hånd her på bordet sammen med mig' … Så begyndte de indbyrdes at diskutere, hvem af dem det

FOTO: MELANIE SHUMWAY

kunne være, der ville gøre det« (Luk. 22:14-23). ❧ Gennem årene har mange kunstnere brugt mange midler til at fremstille bestyrtelsen blandt De Tolv Apostle efter Frelserens bekendtgørelse om, at en af dem ville forråde ham. ❧ Nogle har kopieret Leonardo da Vincis berømte maleri fra det 15. århundrede, *til højre*. ❧ Dette detaljerede porcelænstableau, *herover*, blev fremstillet i Italien i 1985. Porcelænstableauet er fremstillet i et begrænset antal og er 100 cm langt, 38 cm

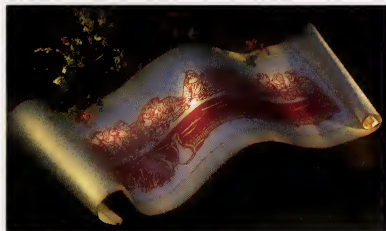

højt og 40 cm dybt. ❧ Et hæklet billede, *herunder*, er fremstillet af kunstneren Veda Andreasen fra Midvale i Utah. Dette hæklede billede er 152 cm højt og 183 cm bredt og tog omkring 10 år at fremstille. ❧

Harrison Begay jun., som er kunstner, navajo-indianer og hjemvendt missionær, bor i Santa Clara i New Mexico, og har formået at gengive den dramatiske begivenhed, det sidste måltid, i sin lerskulptur, *herover*. Hvert stykke er håndpoleret med pudsesten. Fine an-

sigtsudtryk og håndbevægelser ses i de upolerede områder. ❧ Det 114 cm lange vægophæng af papir og silke, *til højre*, er ligeledes baseret på da Vincis mesterværk. Det er fremstillet af Chang, Yun-Szu fra Taipei i Taiwan, som er medlem af Kirken. ❧ Hvert af de moderne kunstværker, som vises her, findes på Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie i Salt Lake City i Utah. ☐

HERRENS NÅDE

Ældste Gene R. Cook
De Halvfjerds

Der findes ingen herligere måde at fejre påsken på end ved at centrere vores håb endnu mere på Jesus Kristus.

En ung mand, som er en af mine venner, kom til et interview, hvor han tilstod nogle mindre problemer, han havde med synd. Han mente, at de var meget omfattende. Han havde tilladt Satan at overtale ham til at tro, at han var en slet person, at han ikke havde magt til at overvinde sine svagheder. Han var overvældet af livets udfordringer og kampe og havde mistet den fred, som normalt følger Jesu Kristi sande disciple.

»Jeg ved, at Kristi rolle er at frelse os fra vore synder,« sagde min ven. »Men hvad med alle de andre problemer, jeg har?«

Da jeg prøvede at trøste ham, fortalte jeg ham, at Kristus ikke alene blev sendt hertil for at hjælpe os med at helbrede overtrædelsernes og syndens sår, men også for at bære vores lidelse og *sorg* og skyld (se Mosiah 14:4-5, 11; Alma 24:10). Foruden »sorg og smerte og alle slags fristelser,« påtog han sig også »sit folks *smerter*«, »døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk« og »deres *skrøbeligheder*, så … han kan vide, hvorledes han kan hjælpe sit folk« (se Alma 7:11-12; fremhævelse tilføjet).

Da denne unge mand og jeg læste skrifterne sammen, blev han begejstret over at opdage, at på en eller anden måde er Kristus i stand til at påtage sig ikke alene synd, men også lidelse, sorg, død, sygdom, mangel på fred samt skyld og smerte. Hvor er det vidunderligt, at Jesus Kristus i sandhed er i stand til at bære de problemer og udfordringer, som vi hver især står overfor i dagligdagen. Han vil ikke alene hjælpe os med at blive frelst på dommens dag, men han og hans Fader vil også hjælpe os med at overvinde de daglige prøvelser, hvis vi vil række ud åndeligt og kommunikere med dem.

Et ord fra skrifterne, som bruges til at definere denne evne til at overvinde verdens prøvelser gennem Guds kærlighed, er *nåde*. Ordet *nåde* er ikke let at definere. Den bedste definition på nåde, jeg måske kender, er »kraften, der gør det muligt for os«; den kraft, som Herren har givet os til at opnå alle ting. Vi ved, at Herren ikke alene er villig til at skænke os sin nåde, men at han har befalet os at gå fra nåde til nåde (se L&P 93:1-20).

Jeg holder meget af et skriftsted, der taler om »Herrens

miskundhed og om alt, hvad han har gjort dem efter sin godhed og ømme kærlighed til evig tid.

I al deres trængsel var han bedrøvet, hans åsyns engel frelste dem, og i sin kærlighed og barmhjertighed forløste han dem og bar dem alle fortidens dage« (L&P 133:52-53).

Det er tydeligt, at Herren lider, *hver gang* vi lider, at han vil sende engle for at hjælpe os, og at han på grund af sin kærlighed hjælper os hver dag, uanset om vi ved det eller ej. Vore hjerter burde være fulde af taknemmelighed for Faderens og Sønnens nåde!

Måske er der nogle af os, ligesom det var tilfældet med min unge ven, der ikke forstår, hvilken stor velsignelse, det kan være at have denne bemyndigende kraft eller nåde i vores tilværelse. Men vi kan forstå det bedre og bedre, når vi lever i henhold til de principper, der hjælper os med at få adgang til den. Må jeg nævne fire af disse principper for jer?

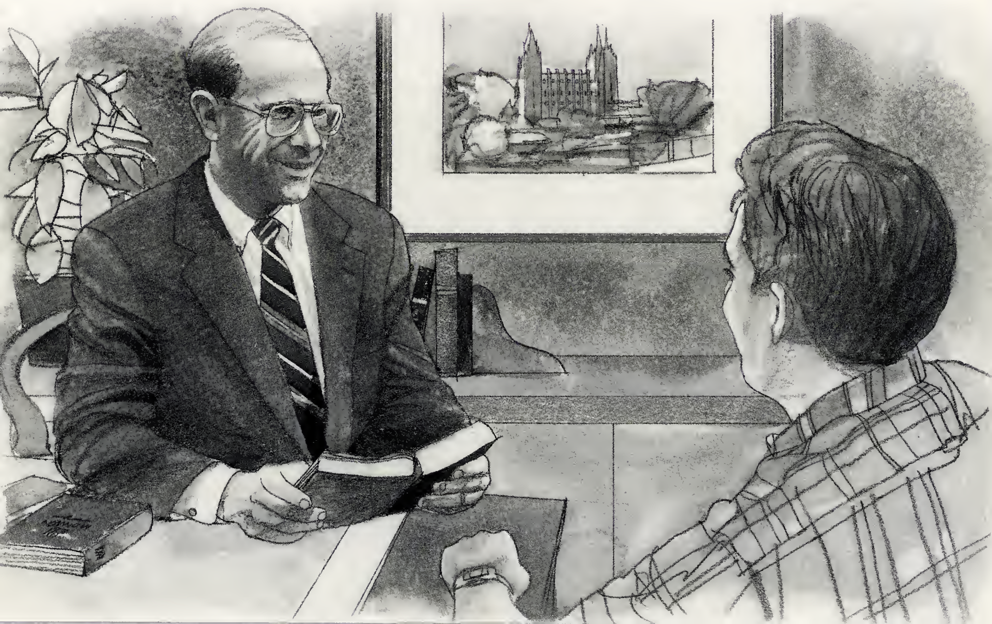
1. *Tro på Herren Jesus Kristus.*

Kristi udtalelse, efter at Peter havde gået på vandet, var tydelig: »Du lidettroende, hvorfor tvivlede du?« (Matt. 14:31).

I samme øjeblik Peter tvivlede, afskar han sig selv fra den kraft, som havde holdt ham oppe, da han vandrede på vandet. Hvor mange gange afskærer vi os fra Guds kraft på grund af tvivl eller frygt, når vi beder om hjælp?

På den anden side taler Herren tydeligt om troens positive resultater: »Da vi nu er blevet retfærdige af tro, har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus.

Da vi læste skrifterne sammen, blev han begejstret over at opdage, at på en eller anden måde er Kristus i stand til at påtage sig ikke alene synd, men også lidelse, sorg, død, sygdom, mangel på fred, skyld og smerte.

Ved ham har vi i troen fået *adgang til den nåde*, som vi står i; og vi er stolte af håbet om Guds herlighed« (Rom. 5:1-2; fremhævelse tilføjet).

2. *Ydmyghed med et angerfuldt hjerte*.

Vi får at vide, at »Gud står de hovmodige imod, *de ydmyge giver han nåde*« (Jakobs Brev 4:6; fremhævelse tilføjet).

Herren lærer os det samme princip i et andet skriftsted: »Og dersom menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed. Jeg giver menneskene svaghed, for at de kan være ydmyge; og *min nåde er tilstrækkelig* for alle mennesker, *som ydmyger sig* for mig; thi dersom de ydmyger sig for mig og har tro på mig, vil jeg gøre det svage stærkt for dem« (Ether 12:27; fremhævelse tilføjet).

Ved at være ydmyge og omvende os fra vore synder indbyder vi Kristus til at komme ind i vores tilværelse, at opløfte vores ånd og hjælpe os med livets prøvelser. Og samtidig må vi lære villigt at underlægge os Herrens vilje i alle ting.

De problemer, min unge ven stod overfor, er ikke usædvanlige. Af og til tror sidste dages hellige, at de kan slippe for denne form for udfordringer ved at være medlemmer af Kirken. Men min erfaring har lært mig, at de har lige så mange, hvis ikke flere, end de fleste andre. Hvorfor? Fordi Herren elsker dem.

Disse ord fra Lære & Pagter 95:1-2 er magtfulde: »Den, jeg elsker, tugter jeg også, at synderne kan forlades; thi med tugtelsen bereder jeg en vej til befrielse ud af alle fristelser; og jeg har elsket jer.

Derfor er det nødvendigt, at I tugtes.«

Den guddommelige årsag til, at Gud tugter os, er, at vi kan opnå tilgivelse. Jeg er glad for at vide, at han altid bereder en vej, så jeg kan udfries, og at han bekræfter over for mig, at selv om jeg midt i nogle af mine prøvelser ikke forstår det, så har han elsket mig.

Herren understreger også den vigtige rolle, omvendelse spiller i at opnå nåde:

»Må Gud i sin store godhed forunde, at menneskene bliver bragt til omvendelse og gode gerninger, så de må *modtage nåde på nåde* efter deres gerninger« (Helaman 12:24; fremhævelse tilføjet). Vi må omvende os for at få nådens muliggørende kraft, og der kan ikke være tvivl om, at vi alle uophørligt må omvende os.

For at kunne gøre dette, »skal I [som offer] bringe mig et sønderknust hjerte og en angergiven ånd ...

Den, der derfor omvender sig og kommer til mig som et lille barn, ham vil jeg modtage ... omvend jer derfor og kom til mig, I jordens ender, og bliv frelst« (3 Nephi 9:20, 22).

3. *Offer, at gøre alt det, der er muligt for os*.

Et menneske må gøre alt det, der er muligt for det. Så kan Guds nåde komme ind i hans liv.

»Thi vi arbejder flittigt med at skrive for at få vore børn og vore brødre til at tro på Kristus og blive forsonet med Gud; thi vi ved, at *trods alt, hvad vi formår at gøre*, så er det dog af nåde, at vi er frelst« (2 Nephi 25:23; fremhævelse tilføjet).

Det er et herligt princip at forstå, at Herrens hjælp til os – om vi er mænd, kvinder eller børn, har stærk eller svag tro – ikke i så høj grad er grundlagt på det, vi ved, og heller ikke på det, vi kan give Herren, men mere på at vi gør alt det, vi kan i vores nuværende situation.

4. *Lydighed mod befalingerne*.

Der er mange skriftsteder, der fortæller, at vi skal holde befalingerne. Et menneske behøver ikke at være fuldkommen for at få svar på sine bønner, men må være ydmyg i sit hjerte og gøre sit yderste for at holde befalingerne. Så vil Herren hjælpe.

»Thi dersom I holder mine bud, skal I modtage af hans fylde og forherliges i mig, som jeg er forherliget i Faderen; derfor siger jeg til jer, at *I skal modtage nåde for nåde* ...

Den, som holder hans bud, modtager sandhed og lys, indtil han er forherliget i sandheden og kender alt« (L&P 93:20, 28; fremhævelse tilføjet).

Må Herren velsigne os, mens vi overvejer påskens sande betydning, og må vi til gengæld i højere grad erkende det store gode, han har givet os gennem sin Søn. Der findes intet herligere ønske i påsken end at centrere sit håb mere om Jesus Kristus, som siger til os: »Se, jeg står ved døren og banker på; hører nogen mig og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og holde måltid med ham og han med mig« (Åb. 3:20) □

ILLUSTRERET AF LARRY WINBORG

EN NY INDFALDSVINKEL

Jeg besluttede, det var på tide, jeg fik mit eget vidnesbyrd.

Shauna Robinson

Da jeg gik i gymnasiet, besluttede jeg, at det var på tide, jeg fik mit eget vidnesbyrd i stedet for at være afhængig af mine forældres vidnesbyrd.

Jeg var ikke helt sikker på, hvordan jeg skulle bære mig ad. Da jeg derfor en aften knælede ved min seng og bad min aftenbøn, bad jeg Herren om at lade mig vide om evangeliet var sandt eller ej. Så gik jeg i seng og faldt i søvn.

Næste dag og de efterfølgende dage gjorde jeg det samme. Jeg behøver vist ikke at sige, at jeg ikke fik noget vidnesbyrd.

Jeg besluttede så at prøve en ny indfaldsvinkel. I stedet for blot at bede og derpå gå i seng, bad jeg og ventede knælende på, at svaret skulle komme. Det gjorde det ikke.

Der måtte gøres noget. Jeg var lige blevet færdig med at læse Mormons Bog. De mennesker, jeg havde læst om, fik hele tiden vidnesbyrd. Det var uretfærdigt, at jeg ikke fik et svar. Hvad gjorde jeg galt?

En aften læste jeg så i Lære & Pagter 9:7: »Se, du har ikke forstået det ret. Du har troet, at jeg ville give dig, uden at du selv gjorde dig nogen anstrengelse, blot du bad.«

Så forstod jeg, at jeg havde brugt en hel forkert metode til at få et vidnesbyrd på. I stedet for bare at forvente, at det blev givet til mig, måtte jeg lede efter det.

Jeg slog alle de henvisninger om emnet vidnesbyrd op, som jeg kunne finde, jeg talte med min biskop om det, og jeg talte med mine forældre og andre.

Efter at have studeret og fastet, bad jeg Herren om at hjælpe mig til at komme til at kende sandheden. Mit vidnesbyrd begyndte at vokse.

Men det var forkert, når jeg mente, at min første bøn ikke var blevet besvaret. Lære & Pagter 9:7 var det, jeg havde bedt om. Selv om det ikke var et vidnesbyrd, fortalte det mig, hvordan jeg selv kunne finde et. □

FOTO: MATT REIER; MODELFOTO

»JEG MINDEDES IKKE LÆNGERE MINE KVALER«

Craig A. Cardon

Hvorfor husker jeg stadig mine synder?« spurgte kvinden, som sad på mit kontor. Hun var oprevet, men alligevel havde hun et oprigtigt ønske om at forstå det.

På dette tidspunkt virkede jeg som missionspræsident, og denne søster var kommet for at få et råd om en sag, som havde bekymret hende i længere tid.

Hun fortalte mig, at for nogle år siden havde hun begået en alvorlig synd. Hun havde tilstået over for den rette præstedømmeleder og havde fulgt rådet om at bede om tilgivelse hos Herren, Kirken og de involverede personer. Hun havde forandret sig og holdt nu befalingerne. Alligevel vendte det, hun havde gjort, tilbage til hendes sind gang efter gang.

»Herren har sagt, at når vi omvender os, er vi tilgivet,« sagde hun, »og

Ligesom Alma den yngre kan vi blive pint og plaget ved mindet om vore synder, men Frelserens forsoning kan fjerne vores smerte.

ALMAS OMVENDELSE, AF GARY KAPP

FOTO: PHIL SHURTLEFF; MODELFOTO

han husker ikke længere vore synder [se L&P 58:42]. Men hvis jeg stadig husker mine synder, må det betyde, at jeg ikke helt har omvendt mig, og at Herren ikke har tilgivet mig. Hvad mere kan jeg gøre? Hvordan kan jeg nogen sinde vide, at Herren har tilgivet mig?«

Jeg stillede hende nogle få spørgsmål og blev overbevist om, at hendes indstilling var præget af omvendelse, lydighed og oprigtighed. Derpå opfordrede jeg hende til at åbne skrifterne. Sammen læste vi Herrens befalinger om at tilgive hinanden og om at tilgive alle mennesker. Jeg fortalte hende, at hvis vi skal tilgive hinanden, må vi også tilgive os selv.

Hun accepterede princippet med at tilgive andre, men tanken om at tilgive sig selv var stadig meget vanskelig for hende. Andre skriftsteder førte til en tilsvarende reaktion. Hun fandt ikke trøst.

Derefter begyndte vi at læse om tro på Jesus Kristus. Selv om jeg stille bad om, at Herren ville lede vores samtale, så vidste jeg ikke, at Ånden snart ville undervise os med stor virkning. Jeg følte mig tilskyndet til at slå op i Mormons Bog i Alma, kapitel 36, som jeg selv netop læste i mit personlige studium af skriften.

Jeg bad hende læse højt Alma den yngres ord til hans søn Helaman: »Og medens jeg således blev pint og plaget og oprørt ved erindringen om mine mange synder, da huskede jeg også at have hørt min fader profetere for folket angående Jesus Kristus, en Guds Søn, der skulle komme for at gøre forsoning for verdens synder« (v. 17). Dette vers lød, som om det var rettet direkte til hende! Det var interessant, at da Alma erindrede sine synder, mindedes han også forsoningen.

Hun fortsatte med at læse: »Og da denne tanke bemægtigede sig min sjæl, råbte jeg i hjertet: O, Jesus, du Guds Søn, forbarm dig over mig, som er i bitterheds galde og omgivet af dødens evige lænker« (v. 18). Denne søsters råb var de samme som Almas!

Derpå læste hun vers 19: »Og da jeg tænkte således, mindedes jeg ikke længere mine [synder].«

Ordene sprang mig i øjnene. *Hun havde læst det forkert!* Ordet var ikke *synder.*

Jeg bad hende om at læse verset igen. Ånden hviskede til mig, at hun var lige ved at få svaret på spørgsmålet, som havde voldt hende så megen smerte.

Uden at hæve blikket fra siden læste hun stille verset igen. Hendes øjne begyndte at fyldes med tårer, da hun kom til en erkendelse. Blidt, med en stemme, der var vanskelig at kontrollere, læste hun nu højt: »Og da jeg tænkte således, mindedes jeg ikke længere mine *kvaler*, og jeg oprørtes ikke mere ved erindringen om mine synder« (fremhævelse tilføjet).

Hendes øjne var fyldt med tårer, ikke tårer på grund af smerte, men snarere af glæde, forståelse og accept.

I årene siden denne bevægende oplevelse, har jeg haft den glædelige oplevelse at være til stede et antal gange, når Herren har velsignet andre med en forståelse af disse principper.

Disse oplevelser – og Alma 36 – har gjort det klart for mig, at når vi oprigtigt omvender os og udøver tro på Herren og på forsoningen, da er vi tilgivet. Mindet om vore tidligere synder kan dukke op i sindet af og til; men hvis vi også husker forsoningens virkelighed, vil vi ikke mindes vore *kvaler* mere. Vi vil ikke mere være »oprørt« ved erindringen om vore synder.

Da kan vi også som Alma sige: »Og hvilken glæde og hvilket forunderligt lys så jeg ikke; ja, min sjæl blev fyldt med glæde, lige så stor som min kval havde været« (Alma 36:20). □

STJERNEN

BØRNESTJERNEN

142. ÅRGANG · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · APRIL 1993

KÆRLIGHEDSGAVER

fra børn til børn

June og Louis Eldredge

Otte-årige Sarawuth Butthos øjne lyste op, da han så pakken med tøj. Han vendte sig om og løb op ad trappen til sit hus, der står på pæle i Ubon Gren i Thailand. Nogle minutter senere råbte han til sin far: »Far, jeg har aldrig set noget tøj, der ligner dette. Kom og vis mig, hvordan man tager det på.«

Sarawuths søster, Oranut, og hendes ven, Chanchira Thondee, greb deres skatpose med tøj og løb ind ved siden af til Chanchiras hus, hvor de prøvede deres nye tøj. At se Oranuts smil, da hun så Chanchira dreje sig rundt i sin nye lavendelblå kjole med flæser, eller fange et glimt af Sarawuth i sin allerførste hvide skjorte og slips ville have været tilstrækkelig tak til de børn i Bangkok, som havde givet denne vidunderlige gave.

Primarybørnene i den engelsktalende gren i Bangkok i Thailand havde hørt om deres brødre og søstre i Issan-regionen i Thailand. De vidste, at de var meget fattige og kun havde meget lidt tøj at gå i. De fandt ud af, at det eneste tøj, som disse børn havde, var deres skoleuniform, som de havde på hver dag i skolen. De havde ikke noget særligt tøj til søndagen.

Børnene i Primary i Bangkok var blevet opfordret til at tjene deres næste, og de begyndte et projekt, der gik ud på at give det tøj bort, som de kunne undvære, til børnene i Issan. Det tøj som de ønskede at give bort, tog de med til Primary, hvor lederne sikrede sig, at det blev vasket, presset og repareret. Tøj til 20 børn blev derpå lagt i plastiksække med en seddel på, der fortalte om størrelse og alder på den pige eller dreng, der skulle modtage det.

Da missionærerne i Issan havde fordelt disse kærlighedsgaver, fortalte de, hvor taknemmelig man havde været.

Uthaiwan Arkomkong, der er tre år gammel, bor sammen med sin far og mor i et lille værelse ved siden af et værksted, hvor hendes far arbejder som mekaniker.

FOTO: JUNE OG LOUIS ELDREDGE.

Uthaiwan, der normalt er meget sky, lo og dansede rundt, da hun tog den gule flæsekjole på, som lå i hendes pakke.

To otte-årige piger i Srisaket Gren modtog deres kjoler samme dag, som de blev interviewet til dåb. De var lykkelige over at kunne blive fotograferet i deres nye kjoler på denne specielle dag.

En teenager brugte ikke et par sko, fordi de »klemte«. Nu blev de givet til søster Pongsuwan, som er mor til tre døtre. »Ønsker du at være Askepot?« spurgte bror Dang, da han knælede ned og satte skoen på hendes lille fod. Den passede perfekt. Søster Pongsuwan dansede og hvirvlede rundt af lykke, samtidig med at hun fortalte alle, at hun aldrig havde haft et par sko før!

Den kærlighed, som børnene i Primary i Bangkok havde vist deres små brødre og søstre i Issan, blev mange gange gengældt med store smil og et glad »tak«, da disse gaver fra hjertet blev givet – fra børn til børn. □

ILLUSTRERET AF GARY SMITH

JESUS KRISTUS
Vor Frelser og Forløser

Præsident Ezra Taft Benson

»Og han skal kaldes Jesus Kristus, Guds Søn, himlens og jordens Fader, som har skabt alle ting« (Mosiah 3:8).

Det første princip i vores religion er tro på Herren Jesus Kristus. Kun han kan tilvejebringe det håb og den styrke, som vi behøver for at kunne rejse os over vore menneskelige svagheder.

Jesus Kristus var og er den Almægtige Gud Herren. Han er Guds eneste Enbårne Søn i kødet. Han var den magtfulde skaber af himmel og jord. Han er kilden til liv og lys i alle ting. Hans ord er den lov, hvorved universet styres.

Selv om Jesus var Guds Søn, så blev han underkastet alle livets vanskeligheder som f.eks. »fristelser … hunger, tørst og møje« (Mosiah 3:7).

Han led for alle menneskers smerte i Getsemane have. »Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide …

Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl« (Lære og Pagter 19:16, 18).

Han lod sig ydmyge og fornærme af sine fjender uden at klage eller hævne sig.

Han udholdt til sidst at blive slået og led den brutale skam, som korsfæstelsen var. Det var først da, at han frivilligt underkastede sig døden.

»Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at få det tilbage« (Joh. 10:18). Og eftersom Jesus overvandt døden, vil alle mennesker genopstå.

Jeg vidner ydmygt om, at han er den samme kærlige og barmhjertige Herre i dag, som han var, da han vandrede på Palæstinas støvede veje. Han står i nær forbindelse med sine tjenere på jorden. Han bekymrer sig om os, og elsker hver eneste af os. Han lever i dag som vor Herre, vor Mester, vor Frelser, vor Forløser og vor Gud.

Må Gud velsigne os alle, så vi vil acceptere, tilbede og følge ham. □

(Tilpasset fra en artikel i Stjernen, *december 1990, s. 3-8).*

ET LAM DER HEDDER BRANDON

Lois J. Funk

»Kom her mis, kom her mis!« råbte Brandon igen og igen. Mor kom hen til bagdøren. »Brandon, det bliver mørkt nu. Kom indenfor.«

»Men mor, en af de tre killinger er blevet væk!« Brandon løb hen til verandaen. »Se«, sagde han. »En, to, tre, fire, fem. De er her alle undtagen Mandy.«

»Men hvordan ved du, hvilken killing der mangler?« spurgte far, der kom ud på verandaen. »De ser alle ens ud.«

ILLUSTRERET AF RON PETERSON

»Nej,« sagde Brandon. »De har alle samme farve, men de er alle sammen lidt forskellige, og jeg ved, at det er Mandy, som er væk.«

»Men du burde komme indenfor nu,« siger Far. »Killingen skal nok klare sig. Hun kommer sandsynligvis tilbage i løbet af aftenen. Jeg ser senere, om hun er der.«

»Men jeg kan ikke gå i seng, før jeg finder hende,« blev Brandon ved. »Hvis jeg var blevet væk, ville du så ikke bekymre dig for mig?«

»Selvfølgelig!« sagde far, »nu skal jeg fortælle dig noget – hent lommelygten og lad os så kigge efter killingen sammen.«

De søgte under bagverandaen, under buskene og alle andre steder, hvor de mente, at en forskræmt killing ville gemme sig. Men de kunne ikke finde Mandy nogen steder.

»Det er ved at blive meget sent,« sagde far. »Vi må hellere gå ind.«

»Vent, far. Lyt. Hørte du det?«

Far standsede op og lyttede.

»Jeg hører Mandy, som græder. Kan du høre hende, far?«

Og ganske rigtigt. Der lød et svagt »mjav, mjav!« et eller andet sted fra.

»Lys her op far.«

Far lod lyset skinne over dem, og dér sad den lille killing på en af morbærtræets grene.

Far kaldte: »Kom mis! Kom Mandy!«

Men killingen mjavede bare højere og højere.

»Jeg klatrer op og henter hende,« tilbød Brandon. »Jeg klatrer hele tiden i det træ.«

Og mens far holdt lommelygten, klatrede Brandon op på grenen, hvor killingen var. Men hun trak sig tilbage.

»Hun er meget bange,« sagde far. »Hun må vide, at hun kan stole på dig.«

Brandon rakte langsomt sin arm ud og sagde blødt: »Kom, Mandy.«

Da Mandy ikke bevægede sig, klappede Brandon hende på hovedet. »Kom, Mandy«, sagde han igen. Så lod han meget stille sin hånd glide ind under Mandys bryst og løftede hende op på sin skulder. Hun klyngede sig godt fast i hans jakke, da han løftede hende ned igen.

Senere lå Mandy sikkert i kassen på verandaen, og da far var ved at lægge Brandon i seng, sagde han: »Det her minder mig om en historie om Jesus.«

»Du mener, at Jesus havde en killing, som blev væk?« spurgte Brandon overrasket.

»Nej,« sagde far. »Men han fortalte om en fårehyrde, som havde mange får. Et lille lam blev væk, og hyrden holdt ikke op, før han havde fundet det og bragt det tilbage, hvor det kunne være sammen med de andre.«

»Jesus kaldes den gode hyrde, og vi er hans får. Bibelen siger, at han kender hvert eneste får ved navn på samme måde, som du kender hver eneste af killingerne. Og på samme måde som du elskede killingerne nok til, at du ville sikre dig, at de alle var i sikkerhed, før du gik i seng, på samme måde våger Jesus over os og ønsker, at vi skal være i sikkerhed.«

»Jeg kan godt lide at blive kaldt et lam,« sagde Brandon, »jeg er glad for, at Jesus elsker mig så meget.« ☐

Når Jesus atter kommer her

Ærbødigt ♩ = 96–108

F Gm C⁷

1. Når Je - sus at - ter kom - mer her vil eng - le syn - ge
2. Når Je - sus at - ter kom - mer her vil jeg så væ - re

F Gm C⁷

da? Vil jor - den væ - re hvid af sne, må -
der? Vil han så kær - ligt se på mig, og

F B♭

ske det for - år er? Må - ske en stjer - ne
vil vi sam - men be'? Hver dag jeg ly - dig

F C7 F

vi - ser sig, så klart som in - gen før, vil
er mod ham, et lys jeg væ - re vil, så

B♭ F C G7

nat til dag for - vand - let bli'? Vil fug - le - sang hør'
an - dre og - så sø - ge til, det lys som Je - sus

C7 F Gm C7

op? Jeg ved han kald - er si - ne små at
er. Den dag bli'r en vel - sig - nel - se, han

F

sid - de på sit knæ, en - gang han sa': "O
kær - ligt si - ge vil: "Du har tjent mig godt mit

B♭ Gm C7 F

lad de små kom - me frit, dem hind - re ej!"
kæ - re barn, kom til mig og vær kun tryg."

langsommere

Tekst og musik: Mirla Greenwood Thayne, f. 1907.

Matt. 16:27, 19:13–15

EN NY SLAGS PÅSKE

Lynette K. Allen

»Det bliver den mest kedelige familieaften nogen sinde!« mumlede Jacob og faldt sammen i sin stol, mens han maste sine gulerødder sammen med sine kartofler. »Kunne vi ikke bare blive hjemme og lave påskeslik? Hvad slags påske er det her?«

»Vi har allerede drøftet det,« sagde far med fasthed i stemmen. »Påsken er alt for ofte kommet og gået, uden at vi har tænkt særlig meget på dens virkelige betydning. Det er på tide, at vi i vores familie laver om på det. Vores tjenesteprojekt i aften er netop det, som Frelseren gjorde i løbet af den sidste uge af sit liv – at hjælpe andre.« »Men hvorfor *hende?*« jamrede Jacob.

»Så er det nok,« sagde mor. »Spis din mad. Vi har ikke ret meget tid, før solen går ned.« Jacob satte sig surt op i stolen og begyndte på de kolde kartofler. Det var ikke, fordi han havde noget mod naboen, fru Andersen. Og det var da også helt klart, at den firs-årige enke havde brug for hjælp. Men hvorfor kunne de ikke gøre noget for sådan en som søster Wagner? Hver gang man gjorde noget for hende, gav hun dem dejlige hjemmebagte kager.

Eller hvad med familien Sørensen? Jacobs primaryklasse have hjulpet dem med at flytte ind. Og næste søndag have søster Sørensen grædt, da hun bar sit vidnesbyrd om »disse vidunderlige pionerdrenge.«

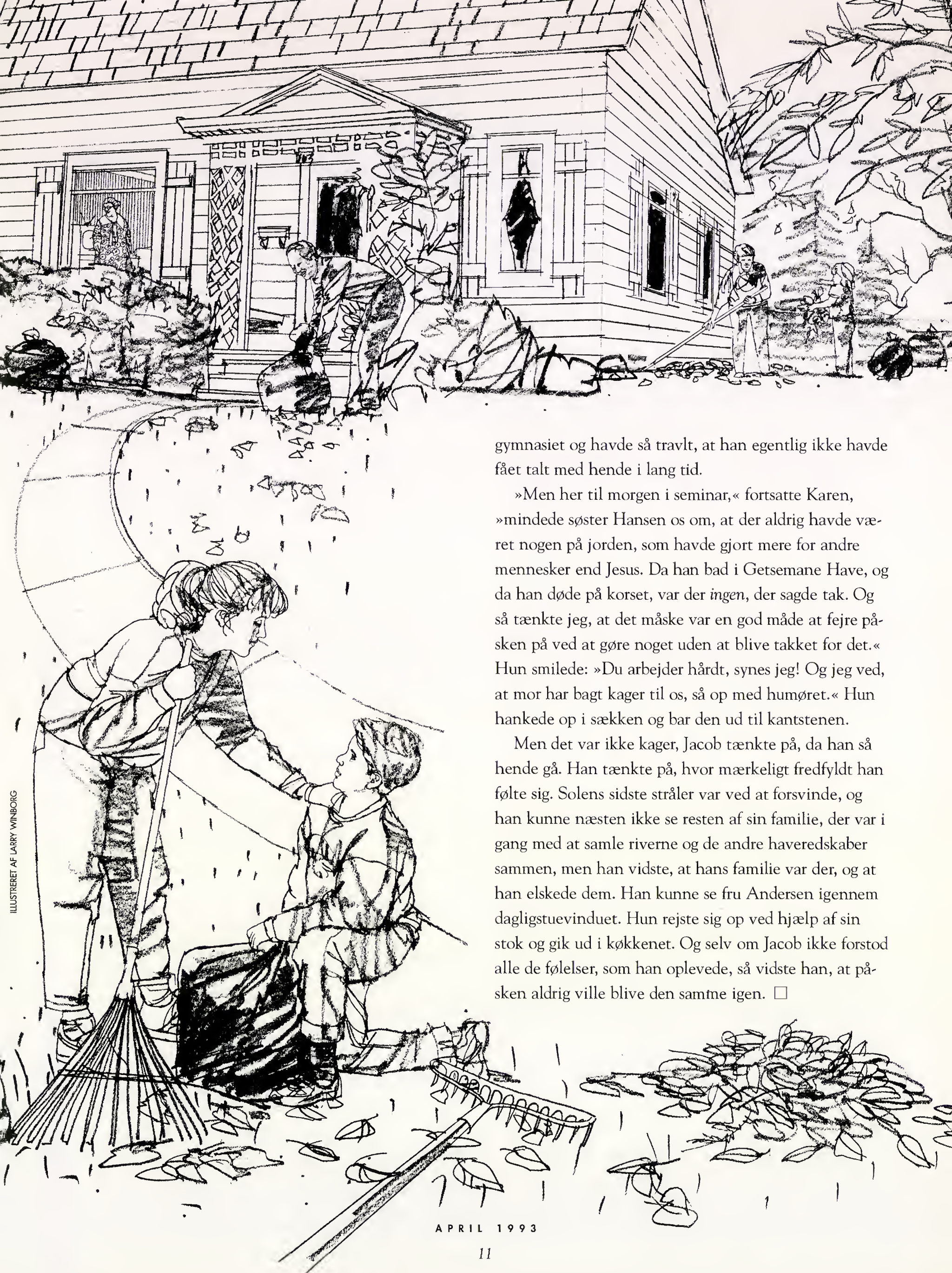
Og som ulveunge havde Jacob sammen med de andre spejdere ryddet op på legepladsen i parken, og det havde heller ikke været alt for slemt. Borgmesteren havde personligt skrevet et takkebrev og sendt hver eneste af dem en billet til en is. Men det var anderledes med fru Andersen. Hun lavede næsten ikke mad – det blev for det meste bragt til hende. Og hun kom ikke tilstrækkelig ud til at fortælle, hvilken dejlig familie Jacobs familie var. Og hun havde helt sikkert heller ikke penge nok til at købe dem en is. Desuden hørte hun dårligt, og hun ville nok sidde inde i huset og se tv og slet ikke lægge mærke til, at de arbejdede i hendes have.

Og at rydde op i fru Andersens have var lige så hårdt, som Jacob havde forestillet sig. Det tog familien næsten to timer at rive de nedfaldne blade sammen og klippe buskene ved siden af huset. Det var næsten mørkt, da de blev færdige. Og han havde haft ret angående fru Andersen og fjernsynet. Hun havde skuret så højt op for lyden, at de kunne høre det udenfor. Hun anede slet ikke, hvad der foregik nogle få meter væk fra hende lige uden for hendes dør. Men så begyndte Jacob at smile, da han tænkte på, hvor overrasket hun ville blive.

Jacobs ældste søster, Karen, hjalp ham med at slå knude på den sidste sæk med sammenrevne blade. »Jeg ved godt, hvad du mener om denne aften. Jeg måtte lave om på mine aftaler med mine venner!«

Jacob vidste ikke, hvad han skulle sige. Karen gik i

gymnasiet og havde så travlt, at han egentlig ikke havde fået talt med hende i lang tid.

»Men her til morgen i seminar,« fortsatte Karen, »mindede søster Hansen os om, at der aldrig havde været nogen på jorden, som havde gjort mere for andre mennesker end Jesus. Da han bad i Getsemane Have, og da han døde på korset, var der *ingen*, der sagde tak. Og så tænkte jeg, at det måske var en god måde at fejre påsken på ved at gøre noget uden at blive takket for det.« Hun smilede: »Du arbejder hårdt, synes jeg! Og jeg ved, at mor har bagt kager til os, så op med humøret.« Hun hankede op i sækken og bar den ud til kantstenen.

Men det var ikke kager, Jacob tænkte på, da han så hende gå. Han tænkte på, hvor mærkeligt fredfyldt han følte sig. Solens sidste stråler var ved at forsvinde, og han kunne næsten ikke se resten af sin familie, der var i gang med at samle riverne og de andre haveredskaber sammen, men han vidste, at hans familie var der, og at han elskede dem. Han kunne se fru Andersen igennem dagligstuevinduet. Hun rejste sig op ved hjælp af sin stok og gik ud i køkkenet. Og selv om Jacob ikke forstod alle de følelser, som han oplevede, så vidste han, at påsken aldrig ville blive den samme igen. □

TEMPLER OVERALT I VERDEN

Judy Edwards

»Mit folk har altid befaling om at bygge (templer) til mit hellige navn« (L&P 124:39).

Herren har befalet sit folk at bygge templer, fordi han ønsker, at de skal kunne få templets velsignelser som f.eks. at blive beseglet som en familie. Efterhånden som der bliver bygget templer overalt i verden, vil flere og flere medlemmer af Kirken få mulighed for at besøge templet og modtage disse velsignelser.

Der findes 45 templer i 22 lande rundt om i verden. Otte templer er planlagt eller under opførelse i Bogota i Colombia; Bountiful i Utah (USA); Guayaquil, Ecuador; Orlando, Florida (USA); St. Louis, Missouri (USA); Hong Kong; Hartford, Connecticut (USA); samt i Utah County, Utah (USA). Og efterhånden som Kirkens medlemstal vokser, vil der blive bygget endnu flere templer.

Instruktioner

Lande, hvor der findes templer, vises med farve på kortet. Skriv tallet fra hvert land på stregen med landets navn under kortet. Brug nøglen til at finde ud af, om dit svar er rigtigt. Brug derefter listen med templer (*nederst denne side)* og sæt en prik eller en stjerne på kortet i det land, hvor hvert enkelt tempel er.

Forslag til fællestid

1. *Find ud af historien om dit områdes tempel og fortæl børnene trosfremmende beretninger, som knytter sig til dette tempels opførelse eller til medlemmernes besøg. Børnene kan tegne billeder af deres tempel.*
2. *Spil »Memory« med billeder af kirkebygninger og deres navne. Medtag billeder fra jeres lokale tempel, andre templer, templet i Salt Lake City, Tabernaklet, en kirke, Kirkens hovedsæde og Assembly Hall på Tempelpladsen. Forklar børnene forskellen mellem templer og andre kirkebygninger.*
3. *Syng »Jeg elsker Herrens tempel« (Børnestjernen, juni 1992, s. 5 eller »Guds Ånd som en ild« (Salmer og sange, nr. 2), som blev sunget ved indvielsen af templet i Kirtland i 1836. Tal om de følelser af glæde og taknemmelighed, som kommer til dem, der modtager templets velsignelser.*

Dette er templerne, som er i brug nu:

Templet i Alberta (Canada)
Templet i Apia (Samoa)
Templet i Arizona (USA)
Templet i Atlanta, Georgia (USA)
Templet i Boise, Idaho (USA)
Templet i Buenos Aires (Argentina)
Templet i Chicago, Illinois (USA)
Templet i Dallas, Texas (USA)
Templet i Denver, Colorado (USA)
Templet i Frankfurt (Tyskland)
Templet i Freiberg (Tyskland)
Templet i Guatemala City (Guatemala)
Templet i Hawaii (USA)
Templet i Idaho Falls (USA)
Templet i Johannesburg (Sydafrika)
Templet i Jordan River, Utah (USA)
Templet i Las Vegas, Nevada (USA)
Templet i Lima (Peru)
Templet i Logan, Utah (USA)
Templet i London (England)
Templet i Los Angeles (USA)
Templet i Manila (Filippinerne)
Templet i Manti, Utah (USA)
Templet i Mexico City (Mexico)
Templet i New Zealand
Templet i Nuku'alofa (Tonga)
Templet i Oakland, Californien (USA)
Templet i Ogden, Utah (USA)
Templet i Papeete (Tahiti)
Templet i Portland, Oregon (USA)
Templet i Provo, Utah (USA)
Templet i Salt Lake City, Utah (USA)
Templet i San Diego, Californien (USA)
Templet i Santiago (Chile)
Templet i São Paulo (Brasilien)
Templet i Seattle, Washington (USA)
Templet i Seoul (Korea)
Templet i St. George, Utah (USA)
Templet i Stockholm (Sverige)
Templet i Schweiz
Templet i Sydney (Australien)
Templet i Taipei (Taiwan)
Templet i Tokyo (Japan)
Templet i Toronto, Ontario (Canada)
Templet i Washington, D.C. (USA)

a. Argentina ______
b. Australien ______
c. Brasilien ______
d. Canada ______
e. Chile ______
f. England ______
g. Tyskland ______
h. Guatemala ______
i. Japan ______
j. Korea ______
k. Mexico ______
l. New Zealand ______
m. Peru ______
n. Filippinerne ______
o. Samoa ______
p. Sydafrika ______
q. Sverige ______
r. Schweiz ______
s. Tahiti ______
t. Taiwan ______
u. Tonga ______
v. USA ______

Svar: a-5, b-18, c-6, d-11, e-4, f-13, g-14, h-8, i-22, j-21, k-9, l-17, m-7, n-19, o-1, p-16, q-12, r-15, s-3, t-20, u-2, v-10.

KORT FREMSTILLET AF STEVE DAYTON

BUDSKABER PÅ EN ÆGGESKAL

Peggy Rogers

Hvis du ønsker at sende et eller andet særligt påskebudskab, ville du så skrive det på en æggeskal? Sådan sendte folk i Ukraine i flere hundrede år påskehilsener til venner og familiemedlemmer. Disse smukke æg kaldes *pysanky.*

I gamle dage tilbad folk i Ukraine solen. De forstod, at alt levende har behov for den varme og det lys, som solen giver. Æg forekom dem at være meget magiske, eftersom ægget har en lille »sol« indeni. Vi kalder det selvfølgelig for æggeblommen. Ukrainerne brugte æg ved deres religiøse ceremonier og dekorerede dem med smukke farver og mønstre.

Mange ukrainere blev omvendt til kristendommen for ca. 1000 år siden. Denne nye religion ændrede meget i menneskers tilværelse. Men skikken med at dekorere smukke æg ved forårstide var alt for elsket af folket til, at man ville opgive den, så derfor ændrede man skikkens betydning.

Ægget har altid symboliseret livets mirakel. Ligner et æg ikke mere en sten end et levende dyr? Alligevel kommer der et levende væsen ud af denne genstand, der ser død ud! Da ukrainerne hørte historien om opstandelsen, kunne de se en anden betydning ved at udruge et æg. Den levende fugl, som kommer ud af ægget var et

ILLUSTRERET AF RON PETERSON; FOTO: AF SUSAN LEE ANDERSEN OG CRAIG DIMOND; PYSANKY AF UKRAINSKE KUNSTNERE OG PEGGY ROGERS.

symbol på Jesu opstandelse fra graven på den tredje dag. Derved kom *pysanky* til at symbolisere opstandelsen.

Hvordan blev mønstrene på *pysanky* lavet? Du har måske i forbindelse med påsken skrevet dit navn på et æg med en lys farveblyant, før du har dyppet ægget i farven. Og når du så har farvet ægget, kan du se dit navn. Voksen i farven har fyldt de små huller i æggeskallen, så at farven ikke kan trænge igennem der.

Når man laver *pysanky* benyttes det samme princip. Men i stedet for farver brugte ukrainerne en stok med en lille metaltragt i den ene ende. Tragten varmes op i et stearinlys og dyppes i bivoks. Den flydende voks bruges derpå til at tegne på ægget.

For at lave de indviklede og komplekse mønstre i *pysanky* kræves det, at man gentager processen med voks og dypning i farve adskillige gange. Farverne påføres fra den lyseste til den mørkeste. Hvis ægget skal være hvidt, rødt og sort, er det første man gør at dække alle de dele af ægget med voks, som til sidst skal være hvide. Ægget dyppes derefter i rød farve. Derefter bliver alle de røde dele af mønstret dækket med voks, hvorefter ægget farves sort. Voksen smeltes til sidst væk, og man kan nu se mønstret.

Hvilke slags budskaber sendte mennesker til hinanden på *pysanky?* Det var mange budskaber, som ligner de budskaber, vi sender på kort – ønsker om lykke, sundhed og succes. Da de fleste mennesker ikke kunne læse, blev budskaberne skrevet med billeder i stedet for ord. Dyr som får eller heste betød et ønske om rigdom. Træer stod for et langt liv og styrke. Blomster repræsenterede kærlighed, barmhjertighed og velvilje. Farverne havde også selv en betydning: hvid for renhed, rød for kærlighed og glæde samt sort for evighed.

For mennesker, som udfører den gamle kunst *pysanky*, er ægget et glædeligt symbol på opstandelsen. □

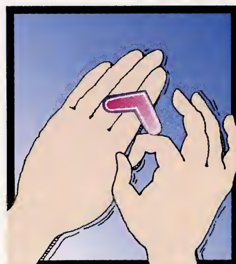
Sølabyrint

Ray Taylor

Hvilken fjord skal piraternes skib sejle ad for at nå frem til skattekortet?

Miniature boomerang

1. Afmærk mønstret (*ovenfor*) på et tykt stykke pap og skær det ud.
2. Placér boomerangen på bagsiden af hånden. Hånden skal pege lidt opad.
3. Knips til boomerangen med din pegefinger. Boomerangen skal da snurre op og væk fra dig, hvorefter den vender tilbage i et nedadgående spin.
4. Lav konkurrencer med dine venner for at se, hvis boomerang når længst, holder sig længst i luften og/eller kommer nærmest tilbage til sin ejer.

BARMHJERTIGHED: FØLELSE OG HANDLING

I skriften står der, at Jesus, lige før han oprejste en sørgende enkes afdøde søn, »ynkedes over hende« (Luk. 7:13). Barmhjertighed er en væsentlig del af Kristuslignende kærlighed. Det er evnen til at føle, hvad en anden føler – og derefter hjælpe.

Paulus beskrev en menighed med omsorgsfulde hellige: »Lider én legemsdel, så lider også alle de andre. Bliver én legemsdel hædret, så glæder også alle de andre sig« (1 Kor. 12:26).

VI KAN HJÆLPE VED AT LYTTE OG FØLE

Når vi besidder barmhjertighed, åbner vi os selv, så vi sammen med andre føler deres sorger og glæder. Sommetider er det svært at forstå det, de siger; især når de føler smerte. Og ofte kan vi ikke gøre noget, for at få smerten til at gå væk. I sådanne situationer kan det at lytte være en form for oprigtig barmhjertighed.

En mand, hvis unge kone døde, fortæller om, hvordan han behøver denne form for barmhjertighed. »Hvis jeg siger: 'Det minder mig om, hvordan [min kone] plejede at ...' så medfører min bemærkning sommetider en ubehagelig tavshed. Jeg ønsker at tale om hende. Sommetider har jeg blot brug for at tale om løst og fast. Ja, det gør ondt, men ensomhed og isolation er meget værre. Giv mig lov til at mindes og græde« (Kevin Fitzwater, *Ensign*, juni 1992, s. 57).

• *Tænk på et tidspunkt, hvor en anden virkelig lyttede til dig. Hvilken følelse gav det dig? Hvilke følelser har du for den person?*

BARMHJERTIGHED ER HANDLING

Barmhjertighed i form af at lytte kan sommetider føre til handling. Søster Lois Porter, der er hjælpeforeningspræsidentinde i Salt Lake City, besøgte en ældre kvinde på hospitalet. »Jeg spurgte, om der var noget, jeg kunne gøre for hende, og hun svarede: 'Intet.' Men da jeg spurgte, hvad der bekymrede hende, fortalte hun mig, at hun var bekymret for sin kat og sin græsplæne. Det ville jeg aldrig have vidst, men nu kunne jeg vande hendes plæne og give hendes kat mad.«

FOTO: PHIL SHURTLEFF

Når vi kender andres behov, må vi handle med den viden. Apostlen Jakob sagde: »Hvis en broder eller søster ikke har tøj at tage på og mangler det daglige brød,

og en af jer så siger til dem: 'Gå bort med fred, sørg for at klæde jer varmt på og spise godt,' men ikke giver dem, hvad legemet har brug for, hvad nytter det så?« (Jakobs Brev 2:15-16).

En gruppe søstre i Caracas i Venezuela handlede barmhjertigt, da de besøgte et plejehjem i forbindelse med et tjenesteprojekt. De medbragte småkager og noget at drikke, som de ville give til kvinderne på hjemmet. Men da de så kvinderne – med pjusket hår og næsten uden tøj på, hensunket i stolene med udtryksløse ansigter – da følte de, hvad kvinderne måtte føle, og reagerede omgående. De indsamlede tøj og klædte kvinderne på. De vaskede kvinderne i ansigtet og på kroppen og redte deres hår. Da disse kvinder var blevet gengivet deres værdighed, holdt søstrene dem i hånden, talte med dem og gav dem forfriskninger.

• *Hvem kunne trænge til, at du lytter med barmhjertighed i dag?*

• *Hvem kunne behøve dine barmhjertighedsgerninger i dag?* □

KRISTUS

DEN SIDSTE UGE I HANS GERNING

Træsnit af Gustave Doré

Næste dag hørte den store folkeskare, som var kommet til festen, at Jesus var på vej til Jerusalem. De tog da palmegrene og gik ham i møde, og de råbte: Hosianna! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn, Israels konge!« (Joh. 12:12-13).

Så kom han ind på tempelpladsen, og han gav sig til at jage dem ud, som drev handel dér, og han sagde til dem: 'Der står skrevet: 'Mit hus skal være et bedehus.' Men I har gjort det til en røverkule'« (Luk. 19:45-46).

I en tidligere udgave af *Stjernen* (december 1992) betragtede vi begivenhederne i forbindelse med Jesu Kristi fødsel og mission, som de er illustreret i træsnit af den franske kunstner Gustave Doré (1832-1883). Vi ser nu påsken, den sidste uge af Frelserens gerning på jorden.

Det gengivne evangelium yder et væsentligt perspektiv til Frelserens lidelse og død. Før Kristus blev født, profeterede Alma, at Frelseren »skal gå frem og lide sorg og smerte og alle slags fristelser ...

Og han vil påtage sig døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk; og han vil påtage sig deres skrøbeligheder, så hans hjerte kan fyldes med barmhjertighed efter kødet, så han ifølge kødet kan vide, hvorledes han kan hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder« (Alma 7:11-12).

Frelseren selv lærte senere nephiterne, at forsoningen er det centrale i hans evangelium: »Dette er det evangelium, som jeg har givet jer – at jeg kom til verden for at gøre min Faders vilje, fordi min Fader sendte mig.

Og min Fader sendte mig, for at jeg kunne blive løftet op på korset, og efter at jeg havde været opløftet på korset, at jeg da kunne drage alle mennesker til mig ... til at stå frem for mig og dømmes efter deres gerninger, enten de er gode eller slette« (3 Nephi 27:13-15).

Jesus Kristus – »Lammet ... slagtet fra verdens grundlæggelse« (Moses 7:47) – forstod fuldt ud sin mission. Da Faderen i den førjordiske verden spurgte:

»Hvem skal jeg sende?« svarede Sønnen villigt: »Her er jeg, send mig« (Abraham 3:27).

G. Doré
BERTRAND Sc

Mens de spiste, tog Jesus et brød, velsignede og brød det, gav sine disciple det og sagde: 'Tag det og spis det; dette er mit legeme.' Og han tog et bæger, takkede, gav dem det og sagde: 'Drik alle heraf; dette er mit blod, pagtens blod, som udgydes for mange til syndernes forladelse'« (Matt. 26:26-28).

Og han gik lidt længere væk, faldt ned på sit ansigt og bad: 'Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, ikke som jeg vil, men som du vil.' Han kommer tilbage til sine disciple og finder dem sovende« (Matt. 26:39-40).

Pilatus sagde til jøderne: 'Her er jeres konge!' Da råbte de: 'Bort med ham, bort med ham, korsfæst ham!' Pilatus sagde til dem: 'Skal jeg korsfæste jeres konge?' Ypperstepræsterne svarede: 'Vi har ingen anden konge end kejseren'« (Joh. 19:14-15).

G. Doré
GAUCHARD BRUNIER Sc.

Og da de kom til det sted, som kaldes Hovedskallen, korsfæstede de ham og forbryderne dér, den ene på hans højre og den anden på hans venstre side« (Luk. 23:33).

Så tog de Jesu legeme og viklede linnedklæder om det sammen med de vellugtende salver …
På det sted, hvor Jesus var blevet korsfæstet, var der en have, og i haven var der en ny grav, hvor der endnu ikke havde været lagt nogen. Da det var jødernes forberedelsesdag, lagde de Jesus dér« (Joh. 19:40-42).

Jesus sagde: »'I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer, og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og lige til jordens ende.' Da han havde sagt dette, blev han løftet op, mens de så på det, og en sky tog ham bort fra deres øjne« (Ap.G. 1:8-9).

ECUADOR

Don L. Searle

De hellige i Ecuador viser, at der er en kerne af tro ved »jordens midte.«

Hvis man køber en avis i Quito eller Guayaquil, vil man sikkert læse om et forslag eller et program, som skal udvikle Ecuadors uudnyttede rigdomme for at styrke landets økonomi. Ecuador er et land, der er rigt på uudnyttede naturlige ressourcer.

Men landet er endnu rigere på åndelige ressourcer. Og mens Ecuador kæmper for at udvikle alle sine naturrigdomme, blomstrer dets åndelige ressourcer i det stille, efterhånden som evangeliet udbredes.

Disse åndelige ressourcer ses hos alle sidste dages hellige over hele landet.

• Gå ind i José Trujillos hjem i Quito, og der ser du i det store værelse – der normalt ville være stuen i de fleste hjem – et kontor viet til kirkearbejde. Bror Trujillo, der er patriark i Colón Stav i Quito, giver her patriarkalske velsignelser.

Familien Trujillo blev døbt i 1966, året efter at missionærerne kom til Ecuador. Det har ikke altid været let at være sidste dages hellig i hans land, siger bror Trujillo, men prøver og trængsler har været ubetydelige i forhold til den glæde, evangeliet bringer.

Bror og søster Trujillo har lært deres familie at leve evangeliet fuldt ud. Fem af de ti børn i familien har været på mission, og nu er børnebørn begyndt at tage på mission.

Bror Trujillo er overbevist om, at den nuværende fremgang i Ecuador kun er begyndelsen for det gengivne evangelium: »Profetien er blevet opfyldt. Den siger, at jorden vil blive opfyldt.« (Se L&P 65:2).

• I Otavalo forlader man en grusvej i udkanten af byen og går gennem

***Herover:* Detalje fra et traditionelt vægtæppe, der er vævet i Otavalo i Ecuador. *Til højre:* Lauro Yamverla og hans familie foran den lastbil, han bruger i sin købmandsbutik.**

FOTO: DON L. SEARLE

biturbo
TSU

***Til højre:* César Hugo Cacuango, 11 år, sammen med sine brødre Juan Pablo, 9, og Ricardo Antonio, 7. *Yderst til højre:* Paola Yanez. *Nederst:* Henry Ortiz, der er leder af Kirkens distributionscenter i Quito.**

et jordstykke med majs hen til et lille hus med to rum. Juan José Muñoz, der er andenrådgiver i præsidentskabet for Otavalo Stav i Ecuador, bor her sammen med sin kone, Laura, og deres fire børn. Søster Muñoz er hjælpeforeningspræsidentinde i wardet.

I 1986 rejste familien Muñoz til templet i Lima i Peru for at blive beseglet. De kunne ikke have klaret det uden Herrens hjælp, fortæller præsident Muñoz. I over et år havde de sparet halvdelen af hans indtægt op for at bidrage til udgiften; de solgte nogle af deres få ejendele og lånte ca. 120 kr. for at skrabe de sidste penge sammen. I 1988 gentog de rejsen efter lignende vanskeligheder.

Sidste dages hellige skal i templet for at forstå evangeliets fulde velsignelser, siger præsident Muñoz. »Det er derfor, vi ser frem til at få et tempel i Ecuador.«

• Når Laura Guerrero fra Guayaquil inviterer dig til at sidde ned, så vær opmærksom på hendes seminarmaterialer. Hun har ikke haft råd til at reparere sit bord, der er i stykker, så hun bruger en af stolene som bord.

Bortset fra træstolene er der ikke meget andet i stuen i dette hus bygget af ler, hvor søster Guerrero bor sammen med seks af sine børn. (Hendes 19-årige søn arbejder i Bolivia, hvor han tjener penge til en mission). Der er ikke rindende vand eller kloakering i denne del af Guayaquil, og sovepladserne er adskilt med et tæppe. Men det store forrum er rigeligt stort til søster Guerreros seminarklasser.

Søster Guerrero arbejder for det offentlige for at forsørge sin familie. Samtidig deltager hun i et jurakursus, så hun kan få et bedre job og komme til at bo bedre. Hun er også andenrådgiver i Hjælpeforeningen i Guayaquil-Syd Stav i Ecuador. Men på trods af hendes arbejdsbyrde elsker hun stadig at undervise i seminar, først om morgenen og igen om aftenen for dem, der ikke kan komme tidligt. »Muligheden for at hjælpe de unge giver mig den største glæde, jeg har oplevet,« siger hun.

UDNYTTELSEN AF RIGDOMMEN

Det gengivne evangelium kom først til Ecuador i 1965. Den 9. oktober dette år stod ældste Spencer W. Kimball fra De Tolvs Kvorum på en bakketop i Quito og indviede landet. Han bad om, at landets indbyggere måtte »forandre deres liv og organisere sig for at føre det store program fremad,« som Herren har oprettet. Han bønfaldt Herren om at velsigne indianerne, der boede i Ecuador, »at de må blive opfyldt med evangeliets storslåede sandheder,« som »de har ventet så længe på« (History of the Andes Mission, 9. oktober 1965).

Kirken voksede langsomt i begyndelsen, men væksten accelererede efterhånden som de åndelige ressourcer blev udnyttet i stadig større områder – langs kysten og blandt Ecuadors Otavalo-indianeres højborg. I dag kan man igen og igen høre medlemmerne sige: »Evangeliet forandrede mit liv.« Det er næsten et ekko af ældste Kimballs bøn.

Kirken i Ecuador har nu 90.000 medlemmer i 11 stave og i 3 missioner (Guayaquil-Nord, Guayaquil-Syd og Quito); og et tempel skal snart bygges i landet. Medlemsskaren er vokset med omkring 9% om året, og flere hundrede – nogle gange flere end tusind – nye medlemmer kom-

mer ind i Kirken hver måned. De økonomiske tilstande gør det vanskeligt for nogle af dem at bevare kontakten med Kirken. Mange har ikke bil eller telefon, og transportudgiften ved at komme til kirke kan være høj. Desuden medfører det ofte en flytning eller overarbejde i flere dage, herunder også i weekenderne, hvis man finder eller vil beholde et arbejde. Alligevel kommer medlemmerne i Ecuador lige så trofast som medlemmer i andre områder i Kirken.

Selv om evangeliet og dets velsignelser er de samme overalt, kan livet være meget anderledes for medlemmerne i Quito, Otavalo og Guayaquil.

QUITO

Der er en atmosfære af kolonitid over den gamle bydel i Quito med en arkitektur, der er typisk for den spanske tid. Men nogle få kilometer derfra giver banker, modebutikker og høje kontorbygninger det moderne Quito en kosmopolitisk præg. Temperaturen er moderat, selv om ækvator – som har givet navn til Ecuador – kun ligger nogle få km nord for byen. Et

vejskilt på en motorvej i Quito viser vej til »jordens midte.«

Både Quito og *sierra*-området i Andesbjergene, hvor byen ligger, er kendt for sin traditionelle indstilling. En stor del af landets historie er foregået her. Og nogle af Kirkens medlemmer her har set evangeliet brede sig næsten siden dets begyndelse i Ecuador.

»Den udvikling, vi ser nu, giver os håb om endnu større vækst,« siger César Cacuango, der blev døbt i 1968. Hans kirkekaldelser har rakt fra søndagsskolelærer til missionspræsident. Han er i øjeblikket regionalrepræsentant i Guayaquil-regionen, men som en af lederne på områdekontoret for Sydamerika-Nord bor og arbejder han i Quito.

Kirkens vækst har medført udfordringer. En af dem er at undervise i ledelse og tjeneste til medlemmer, som måske føler sig utilstrækkelige, fordi de mangler uddannelse, eller som aldrig forventede, at de skulle tjene som ledere. Nogle medlemmer, der er tildelt som besøgslærerinder eller hjemmelærere til andre, der har en større uddannelse eller er mere velhavende, besøger dem ikke,

Yderst til venstre: **Miriam García fra Otavalos latino-gren ved væven bag sit hjem, hvor hun fremstiller strømper. Miriams indtægt er med til at støtte hendes bror, der er på mission.**

Til venstre: **Biskop Francisco Castañeda, Imbabura Ward.** *Nederst:* **José og María Castañeda fra Otavalo Stav siger, at Kirken fuldstændig har ændret deres liv.**

fordi de føler, at de ikke har noget at tilbyde.

Bror Cacuango er blandt lederne, som fortæller, at kirkemedlemmer overvinder dette problem ved at efterleve evangeliet fuldt ud. Når mennesker slutter sig til Kirken, er forandringen i deres liv ikke kun åndelig, men også fysisk, forklarer han. De giver slip på dårlige vaner og holder sig selv og deres hjem renere. Derefter øger studium af evangeliet deres ønske om en uddannelse og også deres evner til at lære, og når de villigt tjener, udvikler de sig til ledere, der er bedre i stand til at hjælpe deres familie, Kirken og lokalsamfundet.

Det er svært ikke at bemærke den særlige vitalitet, der findes blandt medlemmerne i Quito i dag. Deres tro er også tydelig. Indstillingen hos mange medlemmer udtrykkes på et skilt stående på et skrivebord i Kirkens områdekontor: »Er det sådan, Herren ville gøre det?«

Dette engagement ses hos familier som Marco og Piedad Cañar. Bror Cañar er patriark i Quito Santa Ana Stav, og søster Cañar er stavens hjælpeforeningspræsidentinde. Familiens ældste søn, Luís, og deres datter Ruth har været på mission; de yngre sønner Vladimir, Javier, David og Michael ser frem til den dag, hvor de også kan tjene. De yngre drenge siger, at vennerne i skolen kender deres mormon-lærdomme, og de accepterer deres forpligtelse over for dem.

Disse er åndelige, men ikke nødvendigvis triste personer. Under en leg efter familieaften står Vladimir foran Michael og holder på en lille kop med vand. Da Michael ikke kan besvare et spørgsmål hurtigt nok, får han vandet i ansigtet. Ingen er sikre i denne leg, heller ikke mor og far.

Grace Torres er et andet medlem, hvis liv er formet af hengivenhed for evangeliet. Hun er hjemvendt missionær og er konsulent i et kosmetikfirma. Hun planlægger at begynde sin egen eksportvirksomhed med kunsthåndværk. Grace er begejstret for Kirkens UV-aktiviteter, hvor der er musik, dans og forskellige former for sport. Aktiviteterne planlægges for at styrke den enkelte, men de har også ført til en række ægteskaber. Det er også et tegn på, at det ikke længere er vanskeligt for et ungt medlem, som deltager i Kirkens aktiviteter, at finde en sidste dages hellig ægtefælle, forklarer søster Torres.

De unge voksne i Quito støtter hinanden meget, selv om nogle glider væk, fordi de ikke efterlever evangeliet, fortæller hun.

Hendes kommentar gælder også mere generelt: I Quito som alle andre steder går nogle medlemmer bort fra vejen, og andre fornægter sig selv de fulde velsignelser. Men i et område, som har kendt evangeliet i mindre end 30 år, er der nu et solidt grundlag af tro og fællesskab til at støtte trofaste sidste dages hellige.

OTAVALO

Lige nord for ækvator, men ikke på samme halvkugle som Quito, ligger Otavalo. Kulturelt virker det også som en helt anden verden.

Her er den dominerende kultur otavalo-indianerne – otavaleños. Dette er midtpunktet for fremstillingen af de traditionelle otavaleño tekstilprodukter. Industrielle symaskiner og importerede elektroniske vævemaskiner har erstattet de mere arbejdskrævende håndværksmetoder i nogle *fábricas*, hvor farvestrålende

***Til højre:* Luís Alberto Cacuango med familie uden for deres hjem i Pucará, hvor han er grenspræsident. *Yderst til højre:* Et medlem af Otavalo Stav afventer stavskonferencens begyndelse. *Nederst:* Medlemmer af Pradera Ward, bl.a. Alex Valenzuela, der er vejleder for diakonernes kvorum.**

sweatere, ponchoer og håndtasker fremstilles. Mange otavaleños er drevne forretningsfolk, som forhandler deres produkter i hele Ecuador og i andre lande.

Otavaleños, der er medlemmer af Kirken, omtaler sig selv som »lamaniter« og henviser til medlemmer af blandet europæisk og indiansk afstamning som »latinos.« Men ingen tager anstød af sondringen, selv om den sjældent høres i andre områder af landet, hvor latinos udgør flertallet. Omkring 25% af Otavalo Stavs medlemmer er latinos; staven har en spansktalende latino-gren for dem, da kun få af dem taler quechua, otavaleños' sprog. Blandt otavaleños i stavens andre enheder er der mellem 25 og 30%, som ikke taler spansk.

Ved en stavskonference hilser lamaniter og latinoer varmt på hinanden som brødre og søstre. Stavspræsident José Alberto Picuasi indleder sin tale på spansk og siger: »Jeg ønsker at fortælle jer, at jeg elsker jer – alle sammen.« Som konferencen skrider frem, er flertallet af talerne på Quechua med en smule spansk nu og da, når en person citerer et skriftsted eller bærer vidnesbyrd.

Ved lederskabsmødet lørdag eftermiddag opfordrer præsident Muñoz, andenrådgiveren i stavspræsidentskabet, lederne til at lytte i 15 minutter til generalkonferencen; nogle forstår måske ikke den spanske oversættelse, siger han, men »vi kan mærke ånden ved at være til stede.«

At mærke Åndens påvirkning er, hvad evangeliet betyder for mange medlemmer i Otavalo – medlemmer som Lauro Yamverla og hans kone Lucila. I begyndelsen gjorde han det svært for missionærerne at undervise ham, mindes bror Yamverla. Men da Ånden bar vidnesbyrd om, at deres budskab var sandt, »satte jeg et mål om, at hvis jeg skulle døbes, ville jeg strengt følge evangeliets lærdomme.« Da han begyndte at lukke sin købmandsbutik om søndagen, var han i begyndelsen bekymret for at miste omsætning, men den blev faktisk større.

Bror og søster Yamverla har været dybt engageret i at tjene, siden de kom ind i Kirken. Som hjælpeforeningspræsidentinde i wardet er søster Yamverla optaget af at hjælpe søstrene i området med at lære praktiske ting som madlavning og andre grundlæggende hjemkundskabsfærdigheder. Men det er endnu vigtigere at lære dem »at videregive Kristi kærlighed til andre.«

Stavens hjælpeforeningspræsidentinde, Josefina Cacuango, siger, at en regelmæssig kontakt gennem besøgslærerinderne er en måde, hvorpå medlemmerne kan vise denne kærlighed på. Men det kan være vanskeligt at nå ud til alle, for mange medlemmer bor uden for Otavalo i *el campo*, på landet, hvor besøgslærerinder og ledere normalt må gå for at besøge dem.

Søster Cacuangos mand, Luís, præsiderer fx over Pucará Gren, der går flere km mod nord langs Pan American Highway og 6-7 km mod øst til foden af bjergene. De fleste medlemmer går, når de skal til møder. Den lille, enkle kirke, som de har bygget med materialer, Kirken har bidraget med, er en kilde til stolthed både blandt sidste dages hellige og blandt andre beboere.

Luís Cacuango er på en måde grenspræsident for alle i Pucará. Han prædiker evangeliet til enhver, der vil lytte. Hans virke gælder også på det praktiske plan. Når han kører til

Otavalo i sin lille lastbil, ved alle i Pucará, at de kan køre med ham. Og når han vender tilbage, har han tit varer med, som andre har bedt om.

Medlemmerne i staven finder mange måder at tjene på, og ofte tæt på hjemmet. Miriam García er førsterådgiver i hjælpeforeningspræsidentskabet i Otavalo Ward, men hun kommer i latino-grenen. I et lille værksted bag hendes hus producerer flere elektriske væve strømper, der sælges i Ecuador, Peru og Colombia. Miriams fortjeneste går delvis til at støtte hendes bror, som fortalte hende om evangeliet, før han blev kaldet til at tjene på mission i Guayaquil.

»Jeg troede på Gud, før jeg blev medlem, og jeg troede på, at Kristus ville komme igen. Men jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle forberede mig,« siger hun. Hun er taknemmelig nu for sin viden om frelsesplanen og for den åndelige støtte fra vor himmelske Fader. Hun er også taknemmelig for de timelige velsignelser, som gør det muligt for hende at sende penge til sin bror i Guayaquil.

GUAYAQUIL

Stemningen i Ecuadors største by – landets handelscentrum og en af landets tre største havne – er præget af at være en blomstrende by, der har mødt hårde tider. Guayaquil er centrum for eksport af bananer og også for fiske- og rejeindustrien. Sidstnævnte er blevet alvorligt ramt af faldende mængder på rejebankerne.

Guayaquil er en magnet, der tiltrækker mennesker, som søger arbejde, og befolkningstilvæksten har overgået de lokale myndigheders evne til at sørge for infrastrukturen. Nogle områder har ikke vand- og kloakledninger. Hele dagen og natten suger en pumpestation vand fra en flod op i tanke på lastbiler, som kører til de ydre nabolag.

José Gabriel Alvarez ejer en isenkrambutik og er præsident for Guayaquil-Syd Stav. Han anslår, at 70% af byens indbyggere, herunder også Kirkens medlemmer, lever under den officielle fattigdomsgrænse. Omsætningen er generelt faldende. Arbejdsløshed og fattigdom bidrager til en høj kriminalitet.

På trods af disse problemer er den venlige og åbne natur hos indbyggerne langs Ecuadors kyst det fremherskende træk i byen, og de fleste ser optimistisk på fremtiden.

Kirkens vækst i Ecuador har været størst i Guayaquil, hvor man synes modtagelige for nye ideer. Der er flere end 16.000 sidste dages hellige blandt byens ca. 2 millioner indbyggere. I Guayaquil er der 18 kirker, og flere er planlagt.

Hvordan kan Kirken klare den hastige vækst? Jimy Olvera, der er an-

denrådgiver i præsidentskabet for Guayaquil-Nord Stav, smiler, når han svarer: »Vi er nødt til at forberede flere ledere – og flere missionærer.«

Der er selvfølgelig erfarne medlemmer, der har bidraget til at etablere Kirken her, siden dens begyndelse. Adalberto Torres var rede til at modtage sandheden, da han en nat i 1969 drømte om to bøger – Bibelen og ved dens side én, som han aldrig før havde set. Han genkendte den anden bog fire måneder senere, da han deltog i en samtale, som to sidste dages hellige missionærer havde med en af hans venner. Fra det øjeblik, hvor han læste det første vers i Mormons Bog, vidste han, at den var sand.

Efter hans dåb overvejede hans kone, om han havde gjort det rette, men en drøm overbeviste også hende. Hun så sig selv studere Bibelen, hvilket hun ikke var vant til at gøre og forstod, at hun skulle følge den vej til sandheden, som hendes mand havde fulgt.

Bror Torres er patriark i Guayaquil-Vest Stav, og han bemærker, at mange lokale medlemmer »vidner om Kirken uden at vide det.« Det gør

Yderst til venstre: Carlos og Francisca Frías. Begge er tidligere missionærer. Han er biskop i Salado 1. Ward, Guayaquil-Central Stav.
Til venstre: En UV-søndagsskoleklasse i Guayaquil. *Nederst:* Laura Guerrero fra Guayaquil underviser en søndagsskoleklasse i et ufærdigt lokale i et lejet hus, der fungerer som kirkebygning. Søster Guerrero underviser også i seminar.

de ved deres levevis. Andre ser det, og de ønsker selv at lære kilden til de sidste dages helliges lykke og åndelige styrke at kende.

Bror og søster Torres har gjort evangeliet til en central del af livet for deres 12 børn. Henry Torres kom fornylig hjem fra en mission i Colombia. Fandt han det vanskeligt at missionere? Det var ikke væsentligt, svarer han. »Herren har aldrig sagt, at det var let. Han har kun sagt, at vi kan gøre det.«

Eftersom Kirken er vokset så hurtigt her, er mange unge medlemmer – nogle unge af alder som Henry Torres og nogle blot unge i evangeliet – en del af den voksende ledergruppe.

Lokale ledere siger, at ægtepar som Santiago León og hans kone, Raquel Plúas de León, fastsætter en standard ved at være gift i templet, som flere og flere unge følger. Santiago og Raquel holdt fast ved deres beslutning om at blive gift i templet i Lima i Peru, selv om de måtte overvinde økonomiske vanskeligheder og følelserne hos familiemedlemmer, der tilhørte andre trossamfund. »Jeg blev lykkelig ved blot at se templet udefra,« mindes han, »men at kunne gå indenfor og deltage i ordinanserne i templet – det var en *virkelig* velsignelse.« På væggen i stuen i deres lille hjem hænger et foto af templet i Washington D.C. Under billedet hænger et håndskrevet skilt: »Ecuador: Forbered dig til dit tempel.«

Kærlighed, som er rodfæstet i evangeliet, udstråler fra Carlos Frías og hans kone, Francisca, som begge er tidligere missionærer. Han er biskop for Salado Ward i Guayaquil-Centrum Stav, og hun er rådgiver i præsidentskabet for wardets Unge Piger. De har tre små sønner.

Biskoppen og hans kone har måske de unges tillid på grund af deres levevis. »Man kan fortælle dem, hvordan de skal leve, man kan undervise dem, men jeg har lært, at de ikke gør det, medmindre jeg sætter et godt eksempel,« siger biskop Frías. »Hvis jeg gør noget, jeg ikke burde, som jeg har fortalt dem, de ikke skal, så minder de mig om det.« Han er taknemmelig for hjælp fra medlemmer, som kan være så ærlige.

Biskop Frías og hans kone har været medlemmer siden deres ungdom, men for andre, der er blevet døbt senere i livet, bliver tjeneste i Kirken hurtigt et koncentreret kursus i ledelse.

Ernesto Merchán har været medlem af Kirken siden 1988. Nu er han rådgiver i biskoprådet i sit ward, og han har tidligere været ældsternes kvorumspræsident. Han forsøger ihærdigt at overholde sine dåbspagter, for »Herren har i skrifterne fortalt os, at vi skal være et lys for andre.« (Se Matt. 5:16). Bror Merchán håber, at nogle af hans slægtninge vil se evangeliets lys.

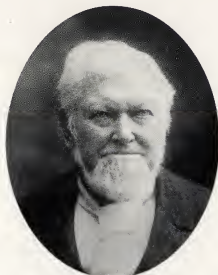
Hans kone så det, efter at hun i to år havde set hans vækst i Kirken og mærket den kærlighed, Kirkens medlemmer viste hende. Blot et år efter sin egen dåb blev Carmen Merchán kaldet som wardets hjælpeforeningspræsidentinde. Hendes manglende erfaring og fattigdommen blandt medlemmerne i området er ikke skræmmende, siger hun, så længe hun kan mærke Herrens hjælp i sin kaldelse. Hvis jeg ikke kan gøre andet, tilføjer hun, »kan jeg elske dem,« som Frelseren lærte os.

»Her i Ecuador, som i andre lande, er Herren den samme,« siger Ernesto Merchán. »Evangeliet er det samme. Vi er én familie.« □

WILFORD WOODRUFF

EN MAND MED TRO OG IVER

Leon R. Hartshorn

Wilford Woodruff står som et eksempel på, hvad det kan betyde for ethvert medlem af Kirken at have stor tro og megen iver kombineret med et stadigt lyttende øre og lydighed over for Helligåndens tilskyndelser. Han måtte i særdeleshed være en stærk mand, der var i stand til at stole på Herren, eftersom han ledte Kirken gennem meget vanskelige tider.

Ved præsident John Taylors død i 1887 opholdt Wilford Woodruff sig i skjul på grund af de vanskeligheder, der var mellem Kirken og USAs regering over flerkoneriet. Regeringen havde beslaglagt Kirkens ejendomme. Mange familiefædre og samfundsledere var enten i fængsel eller i skjul. Og de hellige i staten Idaho havde endda mistet retten til at stemme.

Det var kun nogle af de forhold, som ældste Woodruff stod overfor, da han blev Kirkens fjerde præsident. Og selv mens han stod som leder af Kirken, kunne han ikke komme ud af sit skjul længe nok til at tale til sit elskede folk ved generalkonferencerne. Wilford Woodruff måtte som præsident for Kirken i disse vanskelige tider i høj grad stole på Herren i sin omsorg for de hellige. Og det var han på dette tidspunkt i sit liv godt forberedt til at gøre.

LÆRTE AT STOLE PÅ GUD

Wilford Woodruff lærte meget tidligt i sit liv at stole fuldstændigt på Herrens kraft. Han var, ifølge sine egne optegnelser ude for mange uheld og andre prøvelser og blev kun reddet takket være Herrens nåde. Da han var tre år gammel, faldt han ned i en kedel med skoldhedt vand; han faldt ned fra en bjælke i sin fars lade og landede med hovedet først på det bare gulv; han brækkede armen ved et fald ned ad trappen; han blev sparket i maven af en ko; han blev begravet under et læs hø, da hans vogn væltede; han befandt sig inde i en vogn, der trillede rundt, da en løbsk hest styrtede ned ad en bakke; han faldt ned fra et træ fra 5 meters højde og landede lige på ryggen; han blev reddet fra drukne; og han undgik lige med nød og næppe at fryse ihjel, da en forbipasserende tilfældigvis så ham kravle ind i et hult æbletræ. Han flækkede vristen på sin venstre fod, da han en dag stod og huggede brænde. Han blev bidt af en hund, der havde hundegalskab i sidste fase. Han blev smidt af en løbsk hest og brækkede sit ben to steder samt for-

Ældste Woodruff blev under sin første mission til England ledt til John Benbows gård, hvor hundredvis blev omvendt og døbt.

ILLUSTRATIONER AF HAROLD I. HOPKINSON

vred begge ankler. Alt dette hændte, før Wilford Woodruff blev 20 år!

Senere faldt han to gange ned fra toppen af et møllehjul, og han undgik kun lige netop at blive knust til døde. Han blev ved andre lejligheder trukket afsted bag en løbsk hest. Et gevær, der sigtede direkte mod hans bryst, gik af ved et uheld, men geværet klikkede heldigvis. Et faldende træ ramte ham i brystet, brækkede brystbenet, tre ribben og kvæstede venstre lår, hofte og arm.

Det er ikke underligt, at han tidligt opdagede, at Herrens kraft beskyttede ham. Da han på et senere tidspunkt i sit liv tænkte på disse hændelser, sagde han: »Jeg tilskriver min fortsatte tilstedeværelse på jorden til omsorgen fra et nådigt forsyn, hvis hænder har været udstrakt for at redde mig fra døden, da jeg var udsat for de mest halsbrækkende farer.«

Han var en ung mand, der tænkte sig om, og som ønskede at gøre det rigtige. Han skrev i sine tidlige teenageår: »De unge år er en betydningsfuld tid i ens liv, og det gælder for ethvert menneske; generelt sagt, er det i denne periode, mennesket danner den personlighed, det vil besidde for tid og al evighed. Jeg må være meget varsom, når jeg passerer denne milepæl ved begyndelsen af min livsvej! Jeg føler behov for omsorg, klogskab, omtanke og visdom til at lede mine skridt hen ad den sti, der fører til ære og evigt liv.«

FANDT SANDHEDEN

Wilford Woodruffs stadige søgen efter vejledning ledte ham tit i bøn til Herren. Da han endelig havde lejlighed til at høre om evangeliet, var han således rede til at modtage det.

Han beskriver sin modtagelse af evangeliet således: »Ældste Pulsipher åbnede med bøn. Han knælede ned og bad i Jesu Kristi navn Herren om det, han ønskede. Hans måde at bede på og den virkning, hans bøn havde, gjorde dybt indtryk på mig. Herrens Ånd hvilede på mig og bar vidnesbyrd for mig, at han var Guds tjener. Efter sangen talte han i halvanden time til folket. Guds Ånd hvilede over ham, og han bar et stærkt vidnesbyrd om Mormons Bogs ægthed og om profeten Joseph Smiths mission. Jeg troede på alt, hvad han sagde. Ånden bar vidnesbyrd om dets sandhed ...

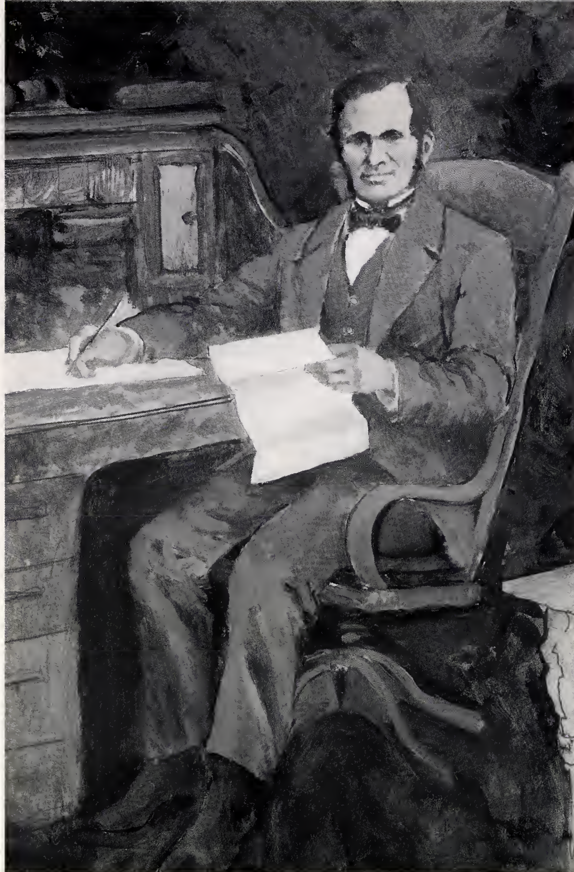
Ældsterne gav så ordet frit, således at enhver i forsamlingen kunne rejse sig og tale for eller imod det, de havde hørt, alt efter hvad de følte trang til. Næsten omgående fandt jeg mig selv stående oprejst. Herrens Ånd havde tilskyndet mig til at bære vidnesbyrd om sandheden ved dette budskab, som ældsterne havde bragt. Jeg formanede min naboer og venner om ikke at modsige disse mænd, thi de var Guds sande tjenere. De havde prædiket Jesu Kristi rene evangelium for os den aften. Da jeg satte mig, rejste min broder Azmon sig og bar det samme vidnesbyrd. Efter ham fulgte adskillige andre.«

Efter at Wilford Woodruff omhyggeligt havde læst Mormons Bog blev han døbt tre dage senere. Han skrev: »Der var ca. en meter sne udenfor, og det var meget koldt, vandet var en blanding af is og sne, men jeg mærkede ikke kulden.«

FØRTE DAGBOG

Kort tid efter tog han til Kirtland for at møde profeten Joseph Smith. Sammen med profeten Joseph Smith og andre nye medlemmer dog han ud fra Kirtland på marchen med Zions Hær. Han blev på dette tidspunkt tilskyndet til at begynde optegnelserne af betydningsfulde hændelser i Kirkens historie. Han beretter senere om denne himmelske vejledning.

»Djævlen har, lige siden jeg blev født og indtil denne dag, prøvet at tage livet af mig, og det oftere end han forsøgt at tage livet af andre mennesker. Det synes, som om Satan har mærket mig som sit offer. Jeg kan kun se en grund her: Satan vidste, at hvis jeg kom ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, så ville jeg begynde at skrive denne kirkes historie og skrive om profeternes, apostlenes og ældsternes arbejde og taler. Jeg har optegnet næsten alle de taler, som jeg har hørt profeten Joseph Smith holde. Jeg har mange af præsident Brigham Youngs taler i min dagbog

»Det synes, som om Satan har mærket mig som sit offer .... Satan vidste, at hvis jeg kom ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, så ville jeg begynde at skrive denne kirkes historie.«

og taler fra mænd som Orson Hyde, Parley P. Pratt og andre. Der er også en anden grund til, at jeg blev tilskyndet til at skrive dengang. Det var, fordi næsten alle historikere kaldet på dette tidspunkt faldt fra, og de tog deres optegnelser med sig.«

LEDT AF ÅNDEN

Ikke længe efter marchen sammen med Zions Hær begyndte den unge Wilford Woodruff sin store karriere som missionær ved at tjene i det sydlige USA, Canada og det nordøstlige USA. Som missionær oplevede han ofte Åndens vejledning. Han skrev følgende, da han rejste hjem fra sin mission og samtidig hjalp en gruppe omvendte med at komme til Zion:

»Da jeg havde tilbragt to et halvt år i New England og Canada, rejste jeg tilbage med den sidste gruppe. Der var ca. 100 omvendte, som kom fra Boston. Vi ankom til Pittsburg i Pennsylvanien ved mørkets frembrud. Vi var ikke særlig glade for at blive der og ønskede at tage videre til St. Louis i Missouri. Jeg fik øje på en damper, der lå for fuld damp, rede til at sejle. Jeg skyndte mig ned til kaptajnen og spurgte ham, hvor mange passagerer han havde ombord. '350'. 'Kan der være 100 mere?' 'Ja, det kan der godt'. Men Ånden sagde til mig: 'Gå ikke ombord på den damper, hverken du selv eller dine ledsagere'. Det er i orden, sagde jeg. Jeg havde nemlig lært at lytte til den lille sagte stemme. Jeg gik ikke ombord, og vi ventede til næste morgen. En halv time efter at damperen var sejlet, brød den i brand. Den havde rorliniér af reb i stedet for kæder og kunne derfor ikke sejle ind til land. Det var mørk nat, og ikke en eneste blev reddet. Havde jeg ikke adlydt den indre advarselsrøst, ville jeg ikke have været her i dag.

Jeg er blevet ledet og styret af Ånden. Jeg er blevet gjort bekendt med denne Ånd. Det var ikke ved trompeters gjalden eller ved torden og lynild; den var for mig en stille, sagte røst.«

Han blev ordineret til apostel i Far West i Missouri i 1839, da han var 32 år gammel.

I templet i St. George »samlede en gruppe af de afdøde ånder sig omkring mig og ville vide, hvorfor vi ikke forløste dem … Det var underskriverne af De Forenede Staters Uafhængigheds-erklæring.«

templet i Nauvoo og i forberedelserne til at føre de hellige over Rocky Mountains. Han havde i løbet af denne periode nogle store åndelige oplevelser grundet sin tro og lydhørhed over for Åndens stemme.

De efterfølgende åndelige oplevelser viser tydeligt den nære forbindelse, Wilford Woodruff havde med vor himmelske Fader:

- Mine missioner er udført ved åbenbaringens ånd. Jeg blev bedt om at tage til Fox Islands ud for USAs nordøstlige kyst af den samme stille, sagte røst. I forbindelse med det store frafald i Kirtland sagde Herrens Ånd til mig: »Find dig en kammerat og tag til Fox Island.« Jeg kendte lige så lidt til Fox Islands som til Kolob. Men jeg tog af sted og døbte hundrede mennesker.

- Engang, da han var faret vild i en hård storm, »famlede vi omkring som blinde i mørket, da et klart lys pludselig skinnede rundt om os og afslørede vores farlige situation ved kanten af en dyb kløft. Lyset fulgte os, til vi atter var nået hen til vejen. Vi fortsatte, beruset af glæde og lykke, selv om mørket vendte tilbage og regnen fortsatte.«

- En anden gang havde Wilford Woodruff stillet sin vogn for natten, og han var sammen med sin familie krøbet ind for at sove, da en stemme sagde til ham: »Stå op og flyt din vogn.« Kort tid efter blev et træ, der var fanget af en hvirvelvind, ka-

FORKYNDTE EVANGELIET

Mange af Kirkens medlemmer betragter Wilford Woodruff som en enestående missionær. Heber J. Grant sagde om ham: »Han ,Wilford Woodruff, var måske den bedste til at omvende mennesker, Kirken nogensinde har haft« (Conference Report, april 1942). Skønt han allerede havde været på to missioner, blev hans mest kendte mission den i England, som han begyndte i 1839.

Wilford Woodruff prædikede på sin 33 års fødselsdag i byen Hanley i England. Han var uhyre populær på dette sted og blev derfor meget forbavset, da Herren fortalte ham, at han skulle tage sydpå, hvor han bogstavelig talt blev ført lige til John Benbows gård lige uden for Birmingham. En gruppe kendt som De Forenede Brødre havde sluttet sig sammen og bedt Herren om at sende en budbringer med evangeliets fylde.

Ældste Woodruff døbte i denne gruppe alene 45 prædikanter og 160 medlemmer fra menigheden. En politibetjent, der var sendt ud for at arrestere ældste Woodruff for at prædike evangeliet, sluttede sig selv til Kirken efter at have hørt denne dynamiske missionær tale. To af de lokale embedsmænd fra den anglikanske kirke, der var kommet for at spionere ved møderne, bad også til slut om at blive døbt af ham. Wilford Woodruff bragte 336 mennesker ind i Kirken i 1840. Som svar på præsident Joseph Smiths opfordring, vendte han og de andre brødre derefter hjem med et helt skib fyldt af nyomvendte søskende.

FULGTE ÅNDENS VEJLEDNING

Ældste Woodruff tog efter denne mission aktivt del i bygningen af

ILLUSTRATIONEN AF FLAGET PÅ TEMPLET ER BASERET PÅ ET HISTORISK FOTOGRAFI.

Den 4. januar 1896 blev Utah USAs 45. stat. Præsident Woodruff og hans rådgivere, George Q. Cannon og Joseph F. Smith, glædede sig sammen med de hellige. Et stort amerikansk flag blev ophængt på det nyindviede tempel i Salt Lake City.

stet ned på det sted, vognen havde stået. - Da Wilford Woodruff var i London som missionær, havde han en frygtelig oplevelse med »mørkets prins« ... Da han var ved at overvinde mig, bad jeg til Herren i Jesu Kristi navn om hjælp. Jeg havde nu magten over ham, og han forlod mig, skønt jeg var hårdt såret. Der kom derefter tre mænd til mig klædt i hvidt, og de bad med mig, og jeg blev helbredt med det samme for alle mine sår og befriet for alle mine bekymringer.

- To uger før jeg forlod St. George i Utah, samlede en gruppe af de afdøde ånder sig omkring mig i templet og ville vide, hvorfor vi ikke forløste dem. De sagde ... »vi lagde grunden til den styreform, I nu nyder godt af, og vi er aldrig faldet fra, men er forblevet tro mod den og trofast mod Gud.«

Det var underskriverne af De Forenede Staters Uafhængighedserklæring, og de fulgte mig i to dage og to nætter ... Jeg gik direkte hen til dåbsbassinet og bad br. McAllister om at døbe mig som stedfortræder for underskriverne af Uafhængighedserklæringen og for 50 andre gode mænd, i alt 100 ...

Wilford Woodruff syntes aldrig at spilde sin tid og sin energi. Under en tid med forfølgelse, mens han var under jorden, underviste han indianerne i det sydvestlige USA i evangeliet. Han nærede en stor kærlighed og respekt for dette folk, og selv om han på det tidspunkt var 72, holdt han stadig af at gå på jagt og tage på fisketur sammen med dem, mens han opholdt sig i vildmarken.

Denne store missionær og udsending fra Gud var også et udendørsmenneske.

Selv om han kunne komme ud fra sit skjul en kort tid, så måtte han atter drage i skjul, da forfølgelsen af de hellige nåede sit højdepunkt. Tænk på denne mands hjertesorg, da han i 1895 end ikke kunne overvære sin kære hustru Phoebes begravelse!

Som præsident for Kirken fortsatte han med at åbne sit hjerte for Gud og bede om, at han måtte vejlede de

hellige på retfærdig vis. Den 25. september 1890 bekendtgjorde præsident Woodruff for verden i det berømte manifest, at det var Herrens vilje at ophæve flerkoneriet (se L&P Officiel erklæring nr. 1).

Hen imod slutningen af sin tid som præsident, efterhånden som fjendskabet fra USAs regering svandt hen, indviede han som præsident for Kirken templet i Salt Lake City den 6. april 1893, og han levede længe nok til at opleve, at Utah blev en stat i 1896. Det betød, at de hellige nu kunne vælge deres egne lokale samfundsledere.

Præsident Woodruff døde i en alder af 91 år i San Francisco i Californien. Han havde tjent sine medmennesker og Herren godt.

Han havde rejst mere end 250.000 kilometer for at prædike evangeliet, og han havde døbt 2000 mennesker til Kirken og skrevet mere end 7000 sider kirkehistorie, som dækkede en periode på 62 år. Han var missionær, møller, trykker, landmand, pioner, kolonisator, statsmand, apostle og profet for Herren Jesus Kristus. Stor tro og megen iver var for Wilford Woodruff lig med enestående oplevelser.

Det samme gælder for hver eneste af os. Hvis vi hungrer og tørster efter at have Åndens vidnesbyrd i vores liv, må vi anstrenge os så meget, som det er nødvendigt for at opnå dette. □

HØJDEPUNKTER I WILFORD WOODRUFFS LIV (1807-1898)

ÅR	ALDER	BEGIVENHED
1807	-	fødes 1. marts i Farmington, Connecticut.
1821	14	arbejder som møller.
1833	26	døbes 31. december.
1834	27	marcherer med Zions Hær.
1834-36	27-29	udfører en mission i det sydlige USA.
1837	30	gifter sig med Phoebe Carter.
1837-38	30-31	udfører en mission i det østlige USA og Fox Islands.
1839	32	ordineres 26. april til apostel.
1839-41	32-34	udfører en mission i Storbritannien.
1842	35	ansvarlige leder af *Times and Seasons*.
1843-44	36-37	udfører en mission i det østlige USA, erfarer om Joseph Smiths martyrium.
1844-46	37-39	tjener som præsident for den europæiske mission.
1847	40	kommer 24. juli sammen med Brigham Young til Salt Lake dalen.
1848-50	41-43	præsiderer over Kirken i det østlige USA.
1850	43	vælges til territoriets lovgivende forsamling.
1856	49	vælges til Kirkens historiker.
1877	70	bliver præsident for templet i St. George.
1879	72	missionerer under sit eksil for de amerikanske indianere.
1887	80	bliver Kirkens leder som præsident for De Tolv Apostles Kvorum.
1888	81	indvier 17. maj templet i Manti.
1889	82	opretholdes som Kirkens præsident.
1890	83	udsender manifestet, der ophæver flerkoneriet.
1893	86	indvier 6. april templet i Salt Lake City.
1898	91	dør 2. september i San Francisco, Californien.

KILDER

1. Dagbøger og breve fra Wilford Woodruff i LDS Church Archives.
2. »History of Wilford Woodruff«, *Deseret News* 8, numrene 18-22 (juli-august 1858).
3. »Autobiography of Wilford Woodruff«, *Tullidge's Quarterly Magazine* 3 (oktober 1883 – juli 1844).
4. Wilford Woodruff, *Leaves from my Journal*, Salt Lake City: Juvenile Instructor Office, 1881.
5. Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff*, Salt Lake City: Bookcraft, 1964.

Det tog de hellige mere end 40 år at bygge templet i Salt Lake City.
Denne måned er det 100 år siden, templet blev indviet af præsident Wilford Woodruff den 6. april 1893.

Uanset om de mødes i en kirke eller i et lejet hus, bærer de hellige ved »jordens midte« vidnesbyrd om, at evangeliet har forandret deres liv til det bedre. Se »Ecuador,« s. 32.

93984 110